Ročník 1980

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA | SLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 32 | Vydána dne 8. října 1980 | Cena Kčs 2,60

OBSAH:

132. Usnesení předsednictva České národní rady o vyhlášení doplňovací volby do Západočeského krajského národního výboru ve volebním obvodu č. 22

133. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Bernské úmluvě o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. září 1886, doplněné v Paříži dne 4. května 1896, revidované v Berlíně dne 13. listopadu 1908, doplněné v Bernu dne 20. března 1914 a revidované v Římě dne 2. června 1928, v Bruselu dne 26. června 1948, ve Stockolmu dne 14. července 1967 a v Paříži dne 24. července 1971

134. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Všeobecné úmluvě o autorském právu revidované v Paříži dne 24. července 1971

Oznámení o vydání obecně závazných právních předpisů

Oznámení o uzavření mezinárodních smluv

132

USNESENÍ

předsednictva České národní rady

z 11. září 1980

o vyhlášení doplňovací volby do Západočeského krajského národního výboru ve volebním obvodu č. 22

Předsednictvo České národní rady

podle § 50 odst. 1 zákona České národní rady č. 54/1971 Sb., o volbách do národních výborů v České socialistické republice, vyhlašuje doplňovací volbu do Západočeského krajského národního výboru ve volebním obvodu č. 22 — Ostrov II v okrese Karlovy Vary a stanoví den jejího konání na pátek 24. října 1980.

Erban v. r.

133

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 8. července 1980

o Bernské úmluvě o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. září 1886, doplněné v Paříži dne 4. května 1896, revidované v Berlíně dne 13. listopadu 1908, doplněné v Bernu dne 20. března 1914 a revidované v Římě dne 2. června 1928, v Bruselu dne 26. června 1948, ve Stockholmu dne 14. července 1967 a v Paříži dne 24. července 1971

Dne 24. července 1971 byla v Paříži revidována Bernská úmluva o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. září 1886. S revizí Bernské úmluvy vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a prezident republiky ji ratifikoval s výhradou k článku 33 odstavec 1 Úmluvy. Listina o přístupu Československé socialistické republiky byla uložena u generálního ředitele Světové organizace duševního vlastnictví dne 11. dubna 1980.

Pro Československou socialistickou republiku vstoupila revidovaná Bernská úmluva v platnost podle svého článku 28 dnem 11. dubna 1980.

Český překlad textu Úmluvy se vyhlašuje současně.

První náměstek:

Ing. **Knížka** v. r.

BERNSKÁ ÚMLUVA

o ochraně literárních a uměleckých děl ze dne 9. září 1886, doplněná v Paříži dne 4. května 1896, revidovaná v Berlíně dne 13. listopadu 1908, doplněná v Bernu dne 20. března 1914 a revidovaná v Římě dne 2. června 1928, v Bruselu dne 26. června 1948, ve Stockholmu dne 14. července 1967 a v Paříži dne 24. července 1971

Státy Unie, prodchnuty společným přáním chránit účinným a jednotným způsobem, jak je možné, práva autorů k jejich literárním a uměleckým dílům,

uznávajíce význam prací revizní konference, která se konala ve Stockholmu v roce 1967,

rozhodly se revidovat Akt přijatý stockholmskou konferencí ponechávajíce beze změny články 1 až 20 a 22 až 26 tohoto aktu.

K tomuto cíli podepsaní zmocněnci po předložení svých plných mocí, jež byly shledány v dobré a náležité formě, sjednali toto:

Článek 1

Státy, na něž se vztahuje tato úmluva, tvoří Unii pro ochranu práv autorů k jejich literárním a uměleckým dílům.

Článek 2

(1) Výraz „literární a umělecká díla" zahrnuje všechny výtvory z literární, vědecké a umělecké oblasti, bez ohledu na způsob nebo formu jejich vyjádření jako: knihy, brožury a jiná díla písemná; přednášky, proslovy, kázání a jiná díla téže povahy; dramatická nebo hudebně dramatická díla; choreografická díla a pantomimy; hudeb-

ní skladby s textem nebo bez textu; filmová díla, jimž jsou postavena na roveň díla vyjádřená způsobem obdobným filmu; díla kreslířská, malířská, architektonická, sochařská, rytecká, litografická; fotografická díla, jimž jsou postavena na roveň díla vyjádřená způsobem obdobným fotografii; díla užitého umění; ilustrace, zeměpisné mapy; plány, náčrty a plastická díla zeměpisná, místopisná, architektonická nebo vědecká.

(2) Zákonodárstvím států Unie se však vyhrazuje možnost stanovit, že literární a umělecká díla anebo jedna nebo více kategorií z nich nejsou chráněny, nejsou-li zachyceny na hmotný záznam.

(3) Překlady, úpravy, hudební úpravy a jiná zpracování literárního nebo uměleckého díla jsou chráněny jako díla původní bez újmy autorského práva k původnímu dílu.

(4) Zákonodárstvím států Unie se vyhrazuje, aby upravila ochranu přiznávanou úředním textům z oboru zákonodárství, veřejné správy a soudnictví, jakož i úředním překladům takových textů.

(5) Sborníky literárních nebo uměleckých děl jako jsou encyklopedie a antologie, které způsobem výběru a uspořádáním obsahu jsou duševními výtvory, jsou samostatně chráněny bez újmy autorského práva ke každému z děl, která tvoří části takových sborníků.

(6) Díla uvedená v tomto článku požívají ochrany ve všech státech Unie. Tato ochrana působí ve prospěch autora a jeho právních nástupců.

(7) Zákonodárstvím států Unie se vyhrazuje, aby upravila se zřetelem na ustanovení článku 7 odst. 4 této úmluvy rozsah působnosti jejich zákonů na díla užitého umění a na průmyslové vzory a modely, jakož i podmínky, za nichž jsou taková díla, vzory a modely chráněny. Pro díla, jež jsou ve státě původu chráněna pouze jako vzory a modely, lze se v jiném státě Unie dovolávat jen zvláštní ochrany, jaká se přiznává v tomto státě vzorům a modelům; neposkytuje-li se však v tomto státě taková zvláštní ochrana, budou tato díla chráněna jako díla umělecká.

(8) Ochrana podle této úmluvy se nevztahuje na denní zprávy ani na různé skutečnosti, které mají povahu pouhých tiskových informací.

Článek 2 bis

(1) Zákonodárstvím států Unie se vyhrazuje možnost vyloučit zčásti nebo zcela z ochrany podle předchozího článku politické projevy a řeči pronesené při soudních jednáních.

(2) Zákonodárstvím států Unie se rovněž vyhrazuje možnost stanovit podmínky, za nichž přednášky, proslovy a jiná díla téže povahy, přednesené na veřejnosti, mohou být rozmnoženy tiskem, vysílány rozhlasem či televizí, přenášeny po drátě na veřejnost a stát se předmětem veřejného sdělení podle článku 11 bis odst. 1 této úmluvy, pokud je takové užití odůvodněno informačním účelem.

(3) Autor má však výlučné právo pořídit soubor svých děl zmíněných v předchozích odstavcích.

Článek 3

(1) Podle této úmluvy jsou chráněni:

a) autoři, kteří jsou občany některého ze států Unie, pro svá díla, ať již uveřejněná či nikoli;

b) autoři, kteří nejsou občany některého ze států Unie, pro svá díla poprvé uveřejněná v některém z těchto států nebo současně ve státě, který není členem Unie, a ve státě Unie.

(2) Autoři, kteří nejsou občany některého ze států Unie, avšak mají v některém z nich své trvalé bydliště, jsou pro účely této úmluvy postaveni na roveň občanům takového státu.

(3) „Uveřejněnými díly" se rozumějí díla vydaná se svolením jejich autorů, ať již rozmnoženiny byly zhotoveny jakýmkoli způsobem, pokud nabídka takových rozmnoženin uspokojuje, s ohledem na povahu díla, přiměřené potřeby veřejnosti. Provozování díla dramatického, hudebně dramatického nebo filmového, provedení díla hudebního, veřejný přednes díla literárního, přenos děl literárních nebo uměleckých po drátě nebo jejich vysílání rozhlasem či televizí, vystavení díla výtvarných umění a zbudování díla architektonického se za uveřejnění nepovažuje.

(4) Dílo se považuje za uveřejněné současně v několika státech, jestliže vyšlo ve dvou nebo více státech v rozpětí třiceti dnů od svého prvního uveřejnění.

Článek 4

Podle této úmluvy jsou chráněni, i když podmínky uvedené v článku 3 nejsou splněny,

a) autoři filmových děl, jejichž výrobce má sídlo nebo trvalé bydliště v některém ze států Unie;

b) autoři architektonických děl zbudovaných ve státě Unie anebo děl umění grafického a výtvarného, jež tvoří součást budovy umístěné ve státě Unie.

Článek 5

(1) Autoři mají ve vztahu k dílům, pro něž jsou chráněni podle této úmluvy, v ostatních státech Unie kromě státu původu díla práva, která příslušné zákony již přiznávají nebo v budoucnu přiznají jejich občanům, jakož i práva zvlášť přiznaná touto úmluvou.

(2) Požívání a výkon těchto práv není podroben žádné formalitě; toto požívání a tento výkon nezávisí na ochraně platné ve státě původu díla. Proto se s výhradou ustanovení této úmluvy řídí rozsah ochrany, jakož i právní prostředky vyhrazené autorovi k hájení jeho práv výlučně zákony státu, kde se uplatňuje nárok na ochranu.

(3) Ochrana ve státě původu se řídí vnitrostátním právem. Není-li však autor občanem státu původu díla, pro něž je chráněn podle této úmluvy, bude mít v takovém státě táž práva jako autoři, kteří jsou jeho občany.

(4) Za stát původu se pokládá:

a) u děl uveřejněných poprvé ve státě Unie tento stát; jde-li však o díla uveřejněná současně ve více státech Unie, které poskytují různou dobu ochrany, ten z nich, jehož právní řád poskytuje nejkratší dobu ochrany;

b) u děl uveřejněných současně ve státě, který není členem Unie, a ve státě Unie tento stát Unie;

c) u neuveřejněných děl nebo u děl poprvé uveřejněných ve státě, který není členem Unie, bez současného uveřejnění v některém státě Unie stát Unie, jehož je autor občanem, s tím, že

(i) jde-li o díla filmová, jejichž výrobce má sídlo nebo trvalé bydliště ve státě Unie, je státem původu tento stát, a

(ii) jde-li o architektonická díla zbudovaná ve státě Unie anebo o díla umění grafického a výtvarného, jež tvoří součást budovy umístěné ve státě Unie, je státem původu tento stát.

Článek 6

(1) Nechrání-li některý stát, který není členem Unie, dostatečně díla autorů, kteří jsou občany některého ze států Unie, může tento stát Unie omezit ochranu děl, jejichž autoři jsou v době prvního uveřejnění svých děl občany onoho státu a nemají své trvalé bydliště v některém ze států Unie. Využije-li této možnosti stát, kde došlo k prvnímu uveřejnění, nejsou ostatní státy Unie povinny poskytovat dílům podrobeným tomuto zvláštnímu režimu širší ochranu, než jaká se jim poskytuje ve státě, kde došlo k prvnímu uveřejnění.

(2) Žádná omezení zavedená podle předchozího odstavce se nedotýkají práv, jichž autor nabyl ve vztahu k dílu uveřejněnému v některém státě Unie před účinností takového omezení.

(3) Státy Unie, které omezí podle tohoto článku ochranu práv autorů, uvědomí o tom generálního ředitele Světové organizace duševního vlastnictví (dále jen „generální ředitel") písemným prohlášením, v němž budou uvedeny státy, vůči nimž se ochrana omezuje, jakož i omezení, jimž jsou podrobena práva autorů, kteří jsou občany těchto států. Generální ředitel ihned oznámí tuto skutečnost všem státům Unie.

Článek 6 bis

(1) Nezávisle na majetkových právech autorských a i po jejich postoupení má autor právo uplatňovat své autorství k dílu a odporovat každému znetvoření, zkomolení nebo jiné změně díla, jakož i jinému zásahu do díla, který by byl na újmu jeho cti nebo dobré pověsti.

(2) Práva přiznaná autorovi podle odstavce 1 se po jeho smrti zachovávají alespoň do zániku majetkových práv autorských a vykonávají je osoby nebo instituce oprávněné k tomu právním řádem státu, kde se uplatňuje nárok na ochranu. Ty státy, jejichž právní řád platný v době ratifikace tohoto aktu nebo přístupu k němu neobsahuje ustanovení zajišťující ochranu všech práv uznaných podle odstavce 1 po autorově smrti, mohou však stanovit, že některá z těchto práv autorovou smrtí zanikají.

(3) Právní prostředky ochrany práv přiznaných v tomto článku se řídí právním řádem státu, kde se uplatňuje nárok na ochranu.

Článek 7

(1) Doba ochrany přiznaná touto úmluvou trvá po dobu autorova života a padesát let po jeho smrti.

(2) U děl filmových mohou však státy Unie stanovit, že doba ochrany uplyne padesát let po tom, kdy dílo bylo se svolením autora zpřístupněno veřejnosti, nebo že, nedojde-li k takové skutečnosti v průběhu padesáti let od vytvoření takového díla, doba ochrany uplyne padesát let po jeho vytvoření.

(3) U děl anonymních nebo pseudonymních uplyne doba ochrany přiznaná touto úmluvou padesát let po tom, kdy bylo dílo oprávněně zpřístupněno veřejnosti. Nevzbuzuje-li však autorem přijatý pseudonym pochybnosti o jeho totožnosti, platí doba ochrany stanovená v odstavci 1. Prohlásí-li autor anonymního nebo pseudonymního díla svoji totožnost v průběhu výše uvedené doby, uplatní se doba ochrany stanovená v odstavci 1. Státy Unie nejsou povinny chránit anonymní nebo pseudonymní díla, u nichž lze důvodně předpokládat, že jejich autor je již padesát let mrtev.

(4) Zákonodárstvím států Unie se vyhrazuje možnost stanovit dobu ochrany u fotografických děl a u děl užitého umění, pokud jsou chráněna jako díla umělecká; tato doba však nesmí být kratší než období dvaceti pěti let od vytvoření takového díla.

(5) Doba ochrany následující po smrti autora a lhůty stanovené v odstavcích 2, 3 a 4 začínají běžet od smrti nebo od události uvedené v těchto odstavcích, avšak za začátek těchto lhůt se vždy považuje 1. leden roku následujícího po smrti nebo po uvedené události.

(6) Státy Unie mohou přiznat dobu ochrany delší, než je stanovena v předchozích odstavcích.

(7) Státy Unie vázané římským aktem této úmluvy, které přiznávají podle svých vnitrostátních právních předpisů platných v době podpisu

tohoto aktu kratší doby ochrany, než jsou stanoveny v předchozích odstavcích, mohou je při přístupu k tomuto aktu nebo při jeho ratifikaci zachovat.

(8) Doba ochrany se řídí v každém případě zákonem státu, kde se uplatňuje nárok na ochranu; pokud však zákon takového státu nestanoví jinak, nepřesáhne dobu stanovenou ve státě původu díla.

Článek 7 bis

Ustanovení předchozího článku platí i v případě, že autorské právo náleží spoluautorům díla s tím, že lhůty začínající smrtí autora se počítají od smrti spoluautora, který ostatní přežil.

Článek 8

Autoři literárních a uměleckých děl chráněných touto úmluvou mají po celou dobu trvání svých práv k původnímu dílu výlučné právo svá díla překládat nebo udílet svolení k jejich překladu.

Článek 9

(1) Autoři literárních a uměleckých děl chráněných touto úmluvou mají výlučné právo udílet svolení k rozmnožování těchto děl jakýmkoli způsobem nebo v jakékoli podobě.

(2) Zákonodárstvím států Unie se vyhrazuje možnost dovolit rozmnožování těchto děl v určitých zvláštních případech, pokud takové rozmnožení nenarušuje normální využívání díla a nezpůsobuje neospravedlnitelnou újmu oprávněným zájmům autora.

(3) Každý zvukový nebo obrazový záznam se považuje pro účely této úmluvy za rozmnoženinu.

Článek 10

(1) Citace z díla, které bylo oprávněně zpřístupněno veřejnosti včetně citací z novinových článků a z časopisů ve formě tiskových přehledů, jsou dovoleny s podmínkou, že jsou v souladu s poctivými zvyklostmi a v rozsahu odůvodněném sledovaným účelem.

(2) Zákonodárstvím států Unie a zvláštním dohodám, které mezi nimi jsou nebo budou sjednány, se vyhrazuje možnost, aby v rozsahu, který je odůvodněn sledovaným účelem, dovolily užívat literární nebo umělecká díla pro potřeby názorného vyučování v publikacích, ve vysílání rozhlasem či televizí anebo ve zvukových či obrazových záznamech s podmínkou, že takové užití je v souladu s poctivými zvyklostmi.

(3) Při citacích a užití podle předchozích odstavců je nutno uvést pramen a autorovo jméno, je-li toto jméno v pramenu obsaženo.

Článek 10 bis

(1) Zákonodárstvím států Unie se vyhrazuje, aby dovolila rozmnožovat tiskem, vysílat rozhlasem či televizí nebo přenášet na veřejnost po drátě články o aktuálních hospodářských, politických nebo náboženských otázkách uveřejněné v novinách nebo časopisech nebo díla téže povahy vysílaná rozhlasem či televizí, pokud rozmnožování, vysílání rozhlasem či televizí nebo takový přenos není výslovně vyhrazen. Vždy je však nutno zřetelně uvést pramen; právní následky porušení této povinnosti určují právní předpisy státu, kde se uplatňuje nárok na ochranu.

(2) Rovněž se vyhrazuje zákonodárstvím států Unie stanovit podmínky, za nichž mohou být při zpravodajství o aktuálních událostech fotografií, filmem, vysíláním rozhlasem či televizí nebo přenosem na veřejnost po drátě rozmnožována a zpřístupňována veřejnosti v míře odůvodněné sledovaným informačním účelem literární nebo umělecká díla při takové události zhlédnutá nebo vyslechnutá.

Článek 11

(1) Autoři dramatických, hudebně dramatických a hudebních děl mají výlučné právo udílet svolení:

(i) k veřejnému provozování a provedení svých děl, ať již se takové veřejné provozování a provedení uskutečňuje jakýmikoli prostředky nebo způsoby;

(ii) k veřejnému přenosu provozování a provedení svých děl, a to jakýmikoli prostředky.

(2) Autoři dramatických nebo hudebně dramatických děl mají po celou dobu trvání svých práv k původním dílům tatáž práva, pokud jde o překlady jejich děl.

Článek 11 bis

(1) Autoři literárních a uměleckých děl mají výlučné právo udílet svolení:

(i) k vysílání svých děl rozhlasem či televizí nebo k jejich veřejnému sdělování jakýmikoliv jinými prostředky sloužícími k bezdrátovému šíření znaků, zvuků nebo obrazů;

(ii) k jakémukoliv veřejnému sdělování po drátě nebo bezdrátově díla vysílaného rozhlasem či televizí, uskutečňuje-li toto sdělování jiná organizace než původní;

(iii) k veřejnému sdělování díla vysílaného rozhlasem či televizí tlampačem nebo jakýmkoliv jiným obdobným zařízením k přenosu znaků, zvuků nebo obrazů.

(2) Zákonodárstvím států Unie se vyhrazuje, aby stanovila podmínky výkonu práv uvedených v odstavci 1, avšak účinnost těchto podmínek bude přísně omezena na státy, které je stanovily. V žádném případě nesmějí být na újmu osobních práv autora ani na újmu práv autora na přiměřenou odměnu, kterou určí, není-li dohody, příslušný státní orgán.

(3) Není-li opačného ujednání, nezahrnuje svolení udělené podle odstavce 1 tohoto článku

svolení k pořízení záznamu díla vysílaného rozhlasem či televizí pomocí zařízení sloužícího k záznamu zvuků nebo obrazů. Zákonodárstvím států Unie se však vyhrazuje, aby upravila režim efemérních záznamů pořizovaných rozhlasovou či televizní organizací vlastními prostředky a pro své vlastní vysílání. Tato zákonodárství mohou rovněž dovolit úschovu těchto záznamů, pokud mají výjimečnou dokumentární povahu, v úředních archivech.

Článek 11 ter

(1) Autoři literárních děl mají výlučné právo udílet svolení:

(i) k veřejnému přednášení svých děl, ať již se takový veřejný přednes uskutečňuje jakýmikoliv způsoby nebo prostředky,

(ii) k veřejnému přenosu přednesení svých děl, a to jakýmikoliv prostředky.

(2) Autoři literárních děl mají po celou dobu trvání svých práv k původním dílům tatáž práva, pokud jde o překlady jejich děl.

Článek 12

Autoři literárních nebo uměleckých děl mají výlučné právo udílet svolení k zpracování, úpravám nebo k jiným změnám svých děl.

Článek 13

(1) Každý stát Unie může samostatně stanovit výhrady a podmínky týkající se výlučného práva přiznaného autorovi hudebního díla a autorovi textu, který již udělil svolení k jeho záznamu společně s hudebním dílem, udílet svolení k zvukovému záznamu uvedeného hudebního díla, popřípadě i s textem; účinnost všech takových výhrad a podmínek bude však přísně omezena na státy, které je stanovily, a v žádném případě nesmějí být na újmu práv těchto autorů na přiměřenou odměnu, kterou určí, není-li dohody, příslušný státní orgán.

(2) Záznamy hudebních děl pořízené ve státě Unie podle článku 13 odst. 3 Úmluvy podepsané v Římě dne 2. června 1928 a v Bruselu dne 26. června 1948 mohou být rozmnožovány v tomto státě bez souhlasu autora hudebního díla po dobu dvou let ode dne, od něhož tento stát bude již vázán tímto aktem.

(3) Záznamy pořízené podle odstavců 1 a 2 tohoto článku a dovezené bez souhlasu dotčených stran do státu, kde se považují za záznamy pořízené protiprávně, mohou tam být zabaveny.

Článek 14

(1) Autoři literárních nebo uměleckých děl mají výlučné právo udílet svolení:

(i) k filmovému zpracování a rozmnožování těchto děl a k rozšiřování takto zpracovaných nebo rozmnožených děl;

(ii) k veřejnému provozování a provedení a k přenosu po drátě na veřejnost takto zpracovaných nebo rozmnožených děl.

(2) Zpracování filmových děl odvozených z děl literárních nebo uměleckých v jakékoliv jiné umělecké formě zůstává, bez újmy práva jejich autorů udělit k tomu svolení, vázáno na svolení autorů původních děl.

(3) Ustanovení článku 13 odst. 1 nelze použít.

Článek 14 bis

(1) Bez újmy autorského práva k jakémukoliv dílu, popřípadě zpracovanému nebo rozmnoženému, je filmové dílo chráněno jako dílo původní. Nositel autorského práva k filmovému dílu požívá týchž práv jako autor díla původního, včetně práv podle předchozího článku.

(2) a) Vyhrazuje se zákonodárství státu, kde se uplatňuje nárok na ochranu, aby stanovilo nositele autorského práva k filmovému dílu.

b) Ve státech Unie, které zahrnují ve svém zákonodárství mezi nositele autorského práva k filmovému dílu autory, kteří poskytli příspěvky k vytvoření filmového díla, nemohou však tito autoři, pokud se zavázali poskytnout takovéto příspěvky a není-li opačného nebo zvláštního ujednání, bránit rozmnožování, rozšiřování, veřejnému provozování a provedení, přenosu po drátě na veřejnost, vysílání rozhlasem či televizí, sdělování veřejnosti, opatřování podtitulky nebo dubbování textů filmového díla.

c) Otázku, zda pro uplatnění předchozího pododstavce b) musí mít výše uvedený závazek formu písemné smlouvy nebo písemného aktu téže účinnosti či nikoli, upraví zákonodárství států Unie, kde má výrobce filmového díla své sídlo nebo trvalé bydliště. Zákonodárství státu Unie, kde se uplatňuje nárok na ochranu, se však vyhrazuje možnost stanovit, že uvedený závazek musí mít formu písemné smlouvy nebo písemného aktu téže účinnosti. Státy, jejichž zákonodárství tak stanoví, uvědomí o tom písemným prohlášením generálního ředitele, který je ihned sdělí všem ostatním státům Unie.

d) „Opačným nebo zvláštním ujednáním" se rozumí každá omezující podmínka, popřípadě spojená s výše zmíněným závazkem.

(3) Nestanoví-li vnitrostátní zákonodárství jinak, nevztahuje se ustanovení odstavce 2 b) na autory scénářů, dialogů a hudebních děl vytvořených pro výrobu filmového díla, ani na jeho hlavního režiséra. Avšak ty státy, jejichž zákonodárství neobsahuje ustanovení předvídající uplatnění zmíněného odstavce 2 b) na tohoto režiséra, uvědomí o tom písemným prohlášením generálního ředitele, který je ihned sdělí všem ostatním státům Unie.

Článek 14 ter

(1) Autor nebo — po jeho smrti — osoby nebo instituce oprávněné podle vnitrostátního zá-

konodárství mají, pokud jde o originály uměleckých děl a o původní rukopisy spisovatelů a skladatelů, nezcizitelné právo na podíl z výtěžku prodejů díla následujících po prvním převodu vlastnictví uskutečněném autorem díla.

(2) Ochranu podle předchozího odstavce lze požadovat ve státě Unie jen tehdy, jestliže ji připouští právní řád toho státu, k němuž autor přísluší, a v rozsahu, v jakém to dovoluje právní řád státu, kde se tato ochrana uplatňuje.

(3) Způsob výběru a výši podílu určuje vnitrostátní zákonodárství.

Článek 15

(1) Aby autor literárního nebo uměleckého díla chráněného touto úmluvou byl, není-li prokázán opak, za takového považován a aby byl proto oprávněn soudně stíhat porušení svých práv ve státech Unie, postačí, aby jeho jméno bylo uvedeno na díle obvyklým způsobem. Toto ustanovení se použije i tehdy, je-li toto jméno pseudonymem, pokud autorem přijatý pseudonym nevzbuzuje pochybnosti o jeho totožnosti.

(2) Osoba fyzická nebo právnická, jejíž jméno je uvedeno obvyklým způsobem na filmovém díle, se považuje za výrobce uvedeného díla, není-li prokázán opak.

(3) U děl anonymních a u jiných děl pseudonymních, než jsou uvedena shora v odstavci 1, má se za to, že autora zastupuje nakladatel, jehož jméno je uvedeno na díle, není-li prokázán opak; v této funkci je oprávněn hájit a uplatňovat autorova práva. Ustanovení tohoto odstavce nelze použít, jakmile autor prohlásil svoji totožnost a prokázal své oprávnění.

(4) a) Není-li u neuveřejněných děl známa autorova totožnost, avšak ze všech okolností lze mít za to, že autor je občanem státu Unie, vyhrazuje se zákonodárství tohoto státu možnost, aby určil příslušný orgán, který autora zastupuje a je oprávněn hájit a uplatňovat jeho práva ve státech Unie.

b) Státy Unie, které podle tohoto ustanovení přistoupí k takovému určení, uvědomí o tom generálního ředitele písemným prohlášením obsahujícím úplnou informaci o takto určeném orgánu. Generální ředitel sdělí toto prohlášení ihned všem ostatním státům Unie.

Článek 16

(1) Každá neoprávněně pořízená rozmnoženina díla může být ve státě Unie, kde dílo požívá právní ochrany, zabavena.

(2) Ustanovení předchozího odstavce se vztahuje i na rozmnoženiny pocházející ze státu, kde dílo není chráněno nebo kde ochrany pozbylo.

(3) Zabavení se uskuteční podle právního řádu příslušného státu.

Článek 17

Ustanovení této úmluvy se nedotýkají práva příslušejícího vládě každého státu Unie, aby zákonodárstvím či správními předpisy povolovala, kontrolovala nebo zakázala rozšiřování, provozování a vystavování jakéhokoliv díla nebo výrobku, ve vztahu k němuž má příslušný státní orgán toto právo vykonávat.

Článek 18

(1) Tato úmluva se vztahuje na všechna díla, která se v době nabytí její platnosti ještě nestala ve státě svého původu uplynutím doby ochrany volnými.

(2) Stalo-li se však dílo ve smluvním státě, kde se uplatňuje nárok na ochranu, volným uplynutím doby ochrany, jež mu byla dříve přiznána, ochrana takového díla se neobnoví.

(3) Této zásady se použije v souladu s ustanoveními obsaženými ve zvláštních úmluvách, které k tomu cíli státy Unie sjednaly nebo sjednají. Není-li takových ustanovení, upraví příslušné státy, každý pokud se ho týká, podmínky použití této zásady.

(4) Předchozí ustanovení se použijí rovněž u nových přístupů k Unii, jakož i při prodloužení ochrany buď podle článku 7 nebo vzdáním se výhrad.

Článek 19

Ustanovení této úmluvy nevylučují uplatňování nároku na použití širší ochrany, která může být zákonodárstvím státu Unie přiznána.

Článek 20

Vlády států Unie si vyhrazují právo sjednat mezi sebou zvláštní dohody, pokud by takové dohody přiznávaly autorům širší práva, než se jim přiznávají Úmluvou, nebo pokud by obsahovaly jiná ustanovení, která neodporují této úmluvě. Ustanovení dosavadních dohod, která jsou v souladu s těmito podmínkami, zůstávají v platnosti.

Článek 21

(1) Zvláštní ustanovení o rozvojových zemích jsou obsažena v Příloze.

(2) S výjimkou podle článku 28 odst. 1 b) tvoří Příloha nedílnou součást tohoto aktu.

Článek 22

(1) a) Unie má Shromáždění složené z těch států Unie, které jsou vázány články 22 až 26.

b) Vládu každého státu zastupuje jeden delegát, kterého mohou doprovázet náhradníci, poradci a znalci.

c) Výdaje každé delegace hradí vláda, která je jmenovala.

(2) a) Shromáždění

(i) projednává všechny otázky, jež se týkají chodu a rozvoje Unie a uplatňování této úmluvy;

(ii) dává Mezinárodnímu úřadu duševního vlastnictví (dále jen „Mezinárodní úřad") uvedenému v Úmluvě o zřízení Světové organizace duševního vlastnictví (dále jen „Organizace")[1]) pokyny pro přípravu revizních konferencí, přičemž bere náležitý zřetel k připomínkám těch států Unie, které nejsou vázány články 22 až 26;

(iii) zkoumá a schvaluje zprávy a činnost generálního ředitele Organizace ve vztahu k Unii a dává mu všechny potřebné instrukce v otázkách, jež jsou v působnosti Unie;

(iv) volí ze Shromaždění členy Výkonného výboru;

(v) zkoumá a schvaluje zprávy a činnost svého Výkonného výboru a dává tomuto výboru instrukce;

(vi) určuje program, přijímá tříletý[2]) rozpočet Unie a schvaluje její závěrečné účty;

(vii) usnáší se o finančním řádu Unie;

(viii) zřizuje výbory znalců a pracovní skupiny, které považuje za potřebné pro uskutečňování cílů Unie;

(ix) určuje, které státy, jež nejsou členy Unie, a které mezivládní a mezinárodní nevládní organizace se mohou účastnit jeho zasedání jako pozorovatelé;

(x) usnáší se o změnách článků 22 až 26;

(xi) činí jiná vhodná opatření zaměřená na podporu cílů Unie;

(xii) plní jakékoliv jiné úkoly, jež jsou v souladu s touto úmluvou;

(xiii) vykonává, s výhradou jejich přijetí, práva, která jsou mu přiznána Úmluvou o vytvoření Organizace.

b) V otázkách, které se dotýkají také jiných unií spravovaných Organizací, rozhoduje Shromáždění s přihlédnutím ke stanovisku Koordinačního výboru Organizace.

(3) a) Každý členský stát Shromáždění má jeden hlas.

b) Polovina členských států Shromáždění tvoří kvórum.

c) Bez ohledu na ustanovení pododstavce b), je-li na zasedání počet zastoupených států menší než polovina, avšak činí alespoň jednu třetinu členských států Shromáždění, může Shromáždění přijímat rozhodnutí; s výjimkou těch, která se týkají jeho pořadu jednání, nabývají však rozhodnutí Shromáždění účinnosti jen po splnění následujících podmínek. Mezinárodní úřad sdělí uvedená rozhodnutí členským státům Shromáždění, které nebyly zastoupeny, a vyzve je, aby písemně vyjádřily svůj hlas nebo abstenci ve lhůtě tří měsíců ode dne tohoto sdělení. Pokud po uplynutí této lhůty dosáhne počet států, které takto vyjádřily svůj hlas nebo abstenci, počtu států chybějících pro dosažení kvóra na vlastním zasedání, nabývají takováto rozhodnutí účinnosti za předpokladu, že se současně dosáhne požadované většiny.

d) S výjimkou podle článku 26 odst. 2 vyžaduje se k rozhodnutí Shromáždění dvoutřetinové většiny hlasů.

e) Abstence se nepočítá jako hlas.

f) Každý delegát může zastupovat jen jeden stát a hlasovat jen jeho jménem.

g) Státy Unie, které nejsou členy Shromáždění, se mohou účastnit jeho zasedání jako pozorovatelé.

(4) a) Shromáždění se schází k řádnému zasedání, jež svolává generální ředitel jednou v každém třetím[2]) kalendářním roce, a to, nejde-li o výjimečné okolnosti, na tutéž dobu a na totéž místo jako Valné shromáždění Organizace.

b) Shromáždění se schází k mimořádnému zasedání, jež svolává generální ředitel na žádost Výkonného výboru nebo na žádost jedné čtvrtiny členských států Shromáždění.

(5) Shromáždění přijímá svůj jednací řád.

Článek 23

(1) Shromáždění má Výkonný výbor.

(2) a) Výkonný výbor se skládá ze států zvolených Shromážděním z jeho členských států. Mimo to stát, na jehož území má Organizace své sídlo, má s výhradou ustanovení článku 25 odst. 7 b) ve výboru místo ex officio.

b) Vládu každého členského státu Výkonného výboru zastupuje jeden delegát, kterého mohou doprovázet náhradníci, poradci a znalci.

c) Výdaje každé delegace hradí vláda, která ji jmenovala.

(3) Počet členských států Výkonného výboru odpovídá jedné čtvrtině počtu členských států Shromáždění. Při stanovení počtu míst, která lze obsadit, se nepřihlíží ke zbytku, který zůstane po dělení čtyřmi.

(4) Při volbě členů Výkonného výboru přihlíží Shromáždění náležitě k rovnoměrnému země-

[1]) Srovnej vyhlášku č. 69/1975 Sb., o Úmluvě o zřízení Světové organizace duševního vlastnictví, podepsané ve Stockholmu dne 14. července 1967.

[2]) Rozhodnutím Shromáždění na jeho 10. řádném zasedání dne 28. září 1979 bylo nahrazeno slovo „tříletý" výrazem „dvouletý" s tím, že první dvouletý plán a rozpočet bude zahrnovat léta 1980 a 1981. Nevstoupí-li však tato změna v platnost podle článku 26 nejpozději do řádného zasedání Shromáždění v roce 1985, bude tato otázka na tomto zasedání předmětem nového projednání.

písnému rozdělení a k potřebě, aby mezi státy tvořícími Výkonný výbor byly zastoupeny členské státy zvláštních unií ve vztahu k Unii zřízených.

(5) a) Členové Výkonného výboru jsou ve funkci od konce zasedání Shromáždění, na kterém byli zvoleni, do konce příštího řádného zasedání Shromáždění.

b) Členové Výkonného výboru mohou být zvoleni znovu, nejvýše však dvě třetiny z nich.

c) Shromáždění upraví způsob volby a možného znovuzvolení členů Výkonného výboru.

(6) a) Výkonný výbor

(i) připravuje návrh pořadu jednání Shromáždění;

(ii) předkládá Shromáždění náměty k návrhu programu a tříletého[2]) rozpočtu Unie připravenému generálním ředitelem;

(iii) schvaluje v rámci programu a tříletého rozpočtu roční rozpočty a programy připravené generálním ředitelem;[3])

(iv) předkládá Shromáždění s příslušným vyjádřením periodické zprávy generálního ředitele a revidované roční účetní zprávy;

(v) činí v souladu s rozhodnutími Shromáždění a se zřetelem k okolnostem, které se projeví mezi dvěma řádnými zasedáními Shromáždění, všechna opatření potřebná k plnění programu Unie generálním ředitelem;

(vi) plní všechny ostatní úkoly, které mu přísluší podle této úmluvy.

b) V otázkách, které se dotýkají také jiných unií spravovaných Organizací, rozhoduje Výkonný výbor s přihlédnutím ke stanovisku Koordinačního výboru Organizace.

(7) a) Výkonný výbor se schází jednou ročně k řádnému zasedání, jež svolává generální ředitel pokud možno na tutéž dobu a na totéž místo jako Koordinační výbor Organizace.

b) Výkonný výbor se schází k mimořádnému zasedání, jež svolává generální ředitel buď z vlastní iniciativy anebo na žádost jeho předsedy nebo jedné čtvrtiny jeho členů.

(8) a) Každý členský stát Výkonného výboru má jeden hlas.

b) Polovina členských států Výkonného výboru tvoří kvórum.

c) Rozhodnutí se činí prostou většinou hlasů.

d) Abstence se nepočítají jako hlasy.

e) Delegát může zastupovat jen jeden stát a hlasovat jen jeho jménem.

(9) Státy Unie, které nejsou členy Výkonného výboru, se mohou zúčastnit jeho zasedání jako pozorovatelé.

(10) Výkonný výbor přijímá svůj jednací řád.

Článek 24

(1) a) Administrativní úkoly Unie zajišťuje Mezinárodní úřad jako nástupce úřadu Unie spojeného s úřadem unie, který byl zřízen Mezinárodní úmluvou na ochranu průmyslového vlastnictví.

b) Mezinárodní úřad plní zejména úkoly sekretariátu jednotlivých orgánů Unie.

c) Generální ředitel Organizace je nejvyšším úředníkem Unie a Unii zastupuje.

(2) Mezinárodní úřad shromažďuje a uveřejňuje informace o ochraně autorského práva. Každý stát Unie bez odkladu oznamuje Mezinárodnímu úřadu text každého nového zákona a všechny úřední texty týkající se ochrany autorského práva.

(3) Mezinárodní úřad vydává měsíčník.

(4) Mezinárodní úřad poskytuje každému státu Unie na jeho žádost informace o otázkách týkajících se ochrany autorského práva.

(5) Mezinárodní úřad vypracovává studie a poskytuje služby určené k usnadnění ochrany autorského práva.

(6) Generální ředitel a každý jím pověřený pracovník se účastní bez hlasovacího práva všech zasedání Shromáždění, Výkonného výboru a každého jiného zasedání výboru znalců nebo pracovní skupiny. Generální ředitel nebo jím pověřený pracovník je z úřední povinnosti tajemníkem těchto orgánů.

(7) a) Mezinárodní úřad připravuje podle pokynů Shromáždění a ve spolupráci s Výkonným výborem konference o revizi jiných ustanovení Úmluvy, než jsou obsaženy v článcích 22 až 26.

b) Mezinárodní úřad může přípravy revizních konferencí konzultovat s mezivládními a mezinárodními nevládními organizacemi.

c) Generální ředitel a jím pověřené osoby se účastní bez hlasovacího práva jednání na těchto konferencích.

(8) Mezinárodní úřad plní všechny ostatní úkoly, které mu jsou svěřeny.

Článek 25

(1) a) Unie má svůj rozpočet.

b) Rozpočet Unie obsahuje vlastní příjmy a výdaje Unie, její příspěvek do rozpočtu výdajů společných uniím a popřípadě i částku k dispozici rozpočtu Konference Organizace.

c) Za výdaje společné uniím se považují výdaje, které se netýkají výlučně Unie, nýbrž také jedné nebo více jiných unií spravovaných Organizací. Podíl Unie na takových společných výdajích je úměrný zájmu, který na nich Unie má.

(2) Rozpočet Unie se sestavuje s přihlédnutím k požadavkům koordinace s rozpočty ostatních unií spravovaných Organizací.

[3]) Rozhodnutím Shromáždění na jeho 10. řádném zasedání dne 28. září 1979 bylo celé ustanovení bodu (iii) vypuštěno s podmínkou uvedenou v poznámce č. 2.

(3) Rozpočet Unie se financuje z těchto zdrojů:

(i) příspěvky států Unie;

(ii) poplatky a úplaty za služby vykonávané Mezinárodním úřadem ve vztahu k Unii;

(iii) výtěžky z prodeje publikací Mezinárodního úřadu, které se týkají Unie a práv s nimi souvisejících;

(iv) dary, odkazy a subvence;

(v) nájemné, úroky a různé jiné příjmy.

(4) a) Pro stanovení příspěvků do rozpočtu se zařazuje každý stát Unie do určité třídy a platí své roční příspěvky na základě počtu jednotek stanovených takto:

Třída	I	25
Třída	II	20
Třída	III	15
Třída	IV	10
Třída	V	5
Třída	VI	3
Třída	VII	1

b) Pokud tak již neučinil dříve, oznámí každý stát současně s uložením své ratifikační listiny nebo listiny o přístupu třídu, do níž si přeje být zařazen. Třídu může změnit. Zvolí-li si stát třídu nižší, musí to oznámit Shromáždění na některém z jeho řádných zasedání. Každá taková změna nabývá účinnosti od začátku kalendářního roku následujícího po uvedeném zasedání.

c) Roční příspěvek každého státu činí částku, která je v témž poměru k celkovému součtu ročních příspěvků všech států do rozpočtu Unie, v jakém je počet jednotek třídy, do níž je zařazen, k celkovému počtu jednotek všech přispívajících států.

d) Příspěvky jsou splatné 1. ledna každého roku.

e) Stát, který je v prodlení s placením svých příspěvků, nemůže vykonávat své hlasovací právo v žádném z orgánů Unie, jichž je členem, jestliže částka jeho nedoplatků odpovídá částce jeho příspěvků za celé dva předcházející roky nebo ji převyšuje. Dotyčný orgán Unie však může povolit takovému státu pokračovat ve výkonu hlasovacího práva v tomto orgánu po dobu, po kterou má za to, že k prodlení dochází za výjimečných a nevyhnutelných okolností.

f) Není-li rozpočet schválen před začátkem nového finančního období, zůstává v souladu s ustanoveními finančního řádu na stejné výši jako rozpočet předcházejícího roku.

(5) Výši poplatků a úplat za služby poskytované Mezinárodním úřadem ve vztahu k Unii stanoví generální ředitel, který o nich podává zprávu Shromáždění a Výkonnému výboru.

(6) a) Unie má fond provozních prostředků vytvořený jednorázovou platbou každého státu Unie. Stane-li se fond nedostatečným, rozhodne Shromáždění o jeho zvýšení.

b) Výše počáteční platby každého státu do uvedeného fondu nebo jeho účasti na zvýšení tohoto fondu je úměrná příspěvku tohoto státu na rok, v němž byl fond zřízen nebo bylo rozhodnuto o jeho zvýšení.

c) Rozsah a způsob platby určí Shromáždění na návrh generálního ředitele a po vyjádření Koordinačního výboru Organizace.

(7) a) Smlouva o sídle sjednaná se státem, na jehož území má Organizace své sídlo, stanoví, že kdykoli bude fond provozních prostředků nedostatečný, poskytne tento stát zálohy. Výše těchto záloh a podmínky, za nichž se poskytují, budou mezi tímto státem a Organizací v každém jednotlivém případě upraveny zvláštními dohodami. Pokud trvá závazek poskytovat zálohy, má tento stát ve Výkonném výboru místo ex officio.

b) Stát uvedený v pododstavci a) i Organizace mají právo vypovědět závazek poskytovat zálohy písemným oznámením. Výpověď nabývá účinnosti tři roky po uplynutí roku, v němž byla oznámena.

(8) Revizi účtů zajišťuje podle finančního řádu jeden nebo více států Unie anebo externí revizoři, které jmenuje s jejich souhlasem Shromáždění.

Článek 26

(1) Návrhy na změny článků 22, 23, 24, 25 a tohoto článku může podat kterýkoliv členský stát Shromáždění, Výkonný výbor nebo generální ředitel. Takové návrhy oznámí generální ředitel členským státům Shromáždění nejméně šest měsíců před jejich projednáním ve Shromáždění.

(2) Každou změnu článků uvedených v odstavci 1 schvaluje Shromáždění. Ke schválení se vyžaduje tříčtvrtinové většiny odevzdaných hlasů; k jakékoliv změně článku 22 a tohoto odstavce se však vyžaduje čtyřpětinové většiny odevzdaných hlasů.

(3) Každá změna článků uvedených v odstavci 1 vstoupí v platnost měsíc po tom, kdy generální ředitel obdrží od tří čtvrtin států, jež byly v době schválení změny členy Shromáždění, písemná sdělení o jejím přijetí v souladu s jejich příslušnými ústavními předpisy. Každá takto přijatá změna uvedených článků zavazuje všechny státy, které jsou v době, kdy změna vstoupí v platnost, členy Shromáždění nebo které se stanou jeho členy později; každá změna, která zvyšuje finanční závazky států Unie, zavazuje však pouze ty státy, které sdělily své přijetí takové změny.

Článek 27

(1) Tato úmluva bude podrobována revizím s cílem zavést zlepšení zaměřená na zdokonalení soustavy Unie.

(2) Za tímto účelem se budou konat postupně v některém ze států Unie konference delegátů těchto států.

(3) S výjimkou ustanovení článku 26, která se týkají změn článků 22 až 26, vyžaduje každá revize tohoto aktu včetně Přílohy jednomyslnosti hlasů.

Článek 28

(1) a) Každý stát Unie, který podepsal tento akt, může jej ratifikovat, a nepodepsal-li jej, může k němu přistoupit. Ratifikační listiny nebo listiny o přístupu se ukládají u generálního ředitele.

b) Každý stát Unie může ve své ratifikační listině nebo listině o přístupu prohlásit, že jeho ratifikace nebo přístup se nevztahuje na články 1 až 21 a na Přílohu; učinil-li však tento stát již prohlášení podle článku VI odst. 1 Přílohy, může pak v uvedené listině pouze prohlásit, že se jeho ratifikace nebo přístup nevztahuje na články 1 až 20.

c) Každý stát Unie, který podle pododstavce b) vyloučil z účinnosti své ratifikace nebo přístupu ustanovení uvedená ve zmíněném pododstavci, může kdykoliv později prohlásit, že rozšiřuje účinnost ratifikace nebo přístupu na tato ustanovení. Takovéto prohlášení se ukládá u generálního ředitele.

(2) a) Články 1 až 21 a Příloha vstupují v platnost tři měsíce po splnění těchto dvou podmínek:

(i) nejméně pět států Unie ratifikovalo tento akt nebo k němu přistoupilo, aniž učinilo prohlášení podle odstavce 1 b),

(ii) Francie, Španělsko, Spojené království Velké Británie a Severního Irska a Spojené státy americké se staly členy Všeobecné úmluvy o právu autorském, ve znění revidovaném v Paříži dne 24. července 1971.

b) Vstup v platnost uvedený v pododstavci a) se vztahuje na ty státy Unie, které nejméně tři měsíce před tímto vstupem v platnost uložily ratifikační listiny nebo listiny o přístupu bez prohlášení podle odstavce 1 b).

c) Pro každý stát Unie, na který se nevztahuje pododstavec b) a který ratifikuje tento akt nebo k němu přistoupí bez prohlášení podle odstavce 1 b), vstupují články 1 až 21 a Příloha v platnost tři měsíce po dni, kdy generální ředitel oznámil uložení příslušné ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, pokud nebylo v uložené listině uvedeno datum pozdější. V tomto případě vstoupí články 1 až 21 a Příloha pro tento stát v platnost v den takto uvedený.

d) Ustanoveními pododstavců a) až c) není dotčeno uplatňování článku VI Přílohy.

(3) Pro každý stát Unie, který tento akt ratifikuje nebo k němu přistoupí s prohlášením podle odstavce 1 b) nebo bez něho, vstupují články 22 až 38 v platnost tři měsíce po dni, kdy generální ředitel oznámil uložení příslušné ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, pokud nebylo v uložené listině uvedeno datum pozdější. V tomto případě vstoupí články 22 až 38 pro tento stát v platnost v den takto uvedený.

Článek 29

(1) Každý stát, který není členem Unie, může přistoupit k tomuto aktu a stát se tak smluvní stranou této úmluvy a členem Unie. Listiny o přístupu se ukládají u generálního ředitele.

(2) a) S výjimkou podle pododstavce b) vstupuje tato úmluva v platnost pro každý stát, který není členem Unie, tři měsíce po dni, kdy generální ředitel oznámil uložení jeho listiny o přístupu, pokud nebude v uložené listině uvedeno datum pozdější. Bylo-li v uložené listině uvedeno pozdější datum, vstupuje tato úmluva pro tento stát v platnost v den takto uvedený.

b) Pokud vstup v platnost podle pododstavce a) předchází vstupu v platnost článků 1 až 21 a Přílohy podle článku 28 odst. 2 a), je příslušný stát v mezidobí vázán články 1 až 20 Bruselského aktu této úmluvy, které nahrazují články 1 až 21 a Přílohu.

Článek 29 bis

Ratifikace tohoto aktu nebo přístup k tomuto aktu kterýmkoliv státem, který není vázán články 22 až 38 stockholmského aktu této úmluvy, zahrnuje, avšak jen pro účely článku 14 odst. 2 Úmluvy o zřízení Organizace, ratifikaci stockholmského aktu nebo přístup k tomuto aktu s omezením podle jeho článku 28 odst. 1 b) bod (i).

Článek 30

(1) S výhradou výjimek, které připouštějí ustanovení odstavce 2, ustanovení článku 28 odst. 1 b), článku 33 odst. 2, jakož i Přílohy, znamená ratifikace nebo přístup automatické přijetí všech ustanovení a přiznání všech výhod stanovených touto úmluvou.

(2) a) Každý stát Unie si může při ratifikaci tohoto aktu nebo při přístupu k němu zachovat, s výjimkou podle článku V odst. 3 Přílohy, výhodu výhrad, jež dříve učinil, s podmínkou, že k tomu účelu učiní prohlášení při uložení své ratifikační listiny nebo listiny o přístupu.

b) Každý stát, který není členem Unie, může prohlásit při přístupu k této úmluvě, s výjimkou podle článku V odst. 2 Přílohy, že hodlá, alespoň dočasně, nahradit článek 8 tohoto aktu o právu na překlad ustanoveními článku 5 unijní úmluvy z r. 1886, doplněné v Paříži v roce 1896, přičemž se rozumí, že se uvedená ustanovení vztahují jen na překlady do jazyka v tomto státě obecně užívaného. S výjimkou podle článku I odst. 6 b) Přílohy může kterýkoliv stát Unie uplatňovat, pokud jde o právo na překlad děl, jejichž státem původu je stát, který použije takovou výhradu, ochranu ve stejném rozsahu, jakou poskytuje tento stát.

c) Každý stát může kdykoliv odvolat takové výhrady sdělením oznámeným generálnímu řediteli.

Článek 31

(1) Každý stát může prohlásit ve své ratifikační listině nebo v listině o přístupu, anebo oznámit kdykoli později generálnímu řediteli písemným sdělením, že se tato úmluva vztahuje na všechna nebo část území označených v prohlášení nebo ve sdělení, za jejichž mezinárodní vztahy odpovídá.

(2) Každý stát, který učinil takové prohlášení nebo takové sdělení, může kdykoli oznámit generálnímu řediteli, že se tato úmluva přestává vztahovat na všechna taková území nebo část z nich.

(3) a) Každé prohlášení podle odstavce 1 nabývá účinnosti od téhož dne jako ratifikace nebo přístup, v nichž bylo obsaženo, a každé sdělení zaslané podle uvedeného odstavce nabývá účinnosti tři měsíce po jeho oznámení generálním ředitelem.

b) Každé sdělení podle odstavce 2 nabývá účinnosti dvanáct měsíců po jeho obdržení generálním ředitelem.

(4) Tento článek nelze v žádném případě vykládat tak, že zahrnuje uznání faktického stavu na území, kde se tato úmluva uplatňuje na podkladě prohlášení učiněného podle odstavce 1 jiným státem, ani jako jeho přijetí mlčky kterýmkoli státem Unie.

Článek 32

(1) Tento akt nahrazuje ve vztazích mezi státy Unie a v rozsahu své platnosti Bernskou úmluvu ze dne 8. září 1886 a její další revidovaná znění. Akty, které byly v platnosti dříve, platí nadále ve své celistvosti nebo v rozsahu, v němž je tento akt podle předchozí věty nenahrazuje, ve vztazích se státy Unie, které tento akt neratifikují nebo k němu nepřistoupí.

(2) Státy, které nejsou členy Unie a stanou se smluvními stranami tohoto aktu, uplatní jej, s výjimkou podle odstavce 3, ve vztahu ke každému státu Unie, který není vázán tímto aktem nebo který, ač je vázán tímto aktem, učinil prohlášení podle článku 28 odst. 1 b). Uvedené státy uznávají, že takový stát Unie ve svých vztazích k nim

(i) může uplatňovat ustanovení nejnovějšího aktu, jímž je vázán, a

(ii) má právo, s výjimkou podle článku I odst. 6 Přílohy, upravit ochranu na úroveň stanovenou tímto aktem.

(3) Každý stát, který využil některé z možností podle Přílohy, může uplatňovat ustanovení Přílohy týkající se jedné nebo více možností, jichž využil, ve svých vztazích ke kterémukoliv jinému státu Unie, který není vázán tímto aktem, pokud tento stát přijal uplatňování takových ustanovení.

Článek 33

(1) Každý spor mezi dvěma nebo více státy Unie týkající se výkladu nebo uplatňování této úmluvy, který nebude vyřešen jednáním, může kterýkoliv ze zúčastněných států předložit Mezinárodnímu soudnímu dvoru formou žádosti podané v souladu se statutem Soudního dvora, pokud se zúčastněné státy nedohodnou na jiném způsobu řešení. Stát, který předkládá spor Soudnímu dvoru, zpraví o tom Mezinárodní úřad; Mezinárodní úřad o tom uvědomí ostatní státy Unie.

(2) Každý stát může při podpisu tohoto aktu, anebo při uložení své ratifikační listiny nebo listiny o přístupu prohlásit, že se nepovažuje vázán ustanoveními odstavce 1. Na žádný spor mezi takovým státem a kterýmkoliv jiným státem Unie se pak ustanovení odstavce 1 nevztahují.

(3) Každý stát, který učinil prohlášení podle ustanovení odstavce 2, může kdykoliv své prohlášení odvolat sdělením oznámeným generálnímu řediteli.

Článek 34

(1) S výjimkou podle článku 29 bis nemůže žádný stát po vstupu v platnost článků 1 až 21 a Přílohy přistoupit k dřívějším aktům této úmluvy, ani je ratifikovat.

(2) Po vstupu článků 1 až 21 a Přílohy v platnost nemůže žádný stát učinit prohlášení podle článku 5 Protokolu o rozvojových zemích, který je připojen ke stockholmskému aktu.

Článek 35

(1) Tato úmluva zůstává v platnosti bez časového omezení.

(2) Každý stát může vypovědět tento akt sdělením oznámeným generálnímu řediteli. Taková výpověď je i výpovědí všech dřívějších aktů a je účinnou pouze pro stát, který ji podal, přičemž pro ostatní státy Unie zůstává Úmluva v plné platnosti a účinnosti.

(3) Výpověď nabývá účinnosti rok po dni, kdy o ní generální ředitel obdržel sdělení.

(4) Právo na výpověď podle tohoto článku nemůže žádný stát vykonat před uplynutím pěti let ode dne, kdy se stal členem Unie.

Článek 36

(1) Každý stát, který je smluvní stranou této úmluvy, se zavazuje učinit v souladu se svou ústavou opatření nutná k tomu, aby zajistil uplatňování této úmluvy.

(2) Rozumí se, že stát v době, kdy se stane smluvní stranou této úmluvy, je podle vnitrostátního práva s to uskutečňovat ustanovení této úmluvy.

Článek 37

(1) a) Tento akt se podepisuje v jediném vyhotovení v anglickém a francouzském jazyku a ukla-

dá se, s výjimkou podle odstavce 2, u generálního ředitele.

b) Generální ředitel vyhotoví po dohodě s příslušnými vládami úřední texty v arabském, italském, německém, portugalském a španělském jazyku a v takových jiných jazycích, které určí Shromáždění.

c) V případě rozdílných názorů na výklad různých textů rozhoduje text francouzský.

(2) Tento akt zůstává otevřen k podpisu do 31. ledna 1972. Do tohoto dne je vyhotovení uvedené v odstavci 1a) uloženo u vlády Francouzské republiky.

(3) Generální ředitel odevzdá dva ověřené opisy podepsaného textu tohoto aktu vládám všech států Unie a na požádání vládě každého jiného státu.

(4) Generální ředitel dá tento akt zaregistrovat u sekretariátu Organizace Spojených národů.

(5) Generální ředitel oznámí vládám všech státu Unie podepsání, uložení ratifikačních listin nebo listin o přístupu a prohlášení obsažená v takových listinách nebo učiněná podle článku 28 odst. 1 c), článku 30 odst. 2 a) a b) a článku 33 odst. 2, vstup každého ustanovení tohoto aktu v platnost, sdělení o výpovědi a sdělení podle článku 30 odst. 2 c), článku 31 odst. 1 a 2, článku 33 odst. 3 a článku 38 odst. 1, jakož i podle Přílohy.

Článek 38

(1) Státy Unie, které neratifikovaly tento akt nebo k němu nepřistoupily a které nejsou vázány články 22 až 26 stockholmského aktu, mohou vykonávat, pokud si to přejí, práva přiznaná podle těchto článků, jako by jimi byly vázány, do 26. dubna 1975. Každý stát, který si přeje vykonávat uvedená práva, zašle k tomu účelu generálnímu řediteli písemné sdělení, které nabývá účinnosti dnem jeho přijetí. Takové státy se považují za členy Shromáždění až do uvedeného dne.

(2) Dokud se všechny státy Unie nestanou členy Organizace, plní Mezinárodní úřad Organizace rovněž úkoly úřadu Unie a generální ředitel úkoly ředitele uvedeného úřadu.

(3) Jakmile se stanou všechny státy Unie členy Organizace, přejdou práva, závazky a majetek úřadu Unie na Mezinárodní úřad Organizace.

PŘÍLOHA

Článek I

(1) Každý stát, považovaný podle praxe zavedené Valným shromážděním Spojených národů za rozvojovou zemi, který ratifikuje tento akt, jehož nedílnou součástí je tato příloha, nebo k němu přistoupí, a který vzhledem ke své hospodářské situaci a ke svým sociálním nebo kulturním potřebám se nepovažuje ihned za schopna učinit opatření k zajištění ochrany všech práv podle tohoto aktu, může prohlásit sdělením uloženým u generálního ředitele při ukládání své ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, anebo s výjimkou podle článku V odst. 1 c) kdykoliv později, že uplatňuje možnost podle článku II nebo možnost podle článku III, anebo obě tyto možnosti. Místo uplatnění možnosti podle článku II může učinit prohlášení podle článku V odst. 1 a).

(2) a) Každé prohlášení podle odstavce 1, oznámené před uplynutím období deseti let od vstupu článků 1 až 21 a této přílohy podle článku 28 odst. 2 v platnost, zůstane v účinnosti až do uplynutí tohoto období. Může být vcelku nebo zčásti obnoveno na další desetileté období sdělením uloženým u generálního ředitele nejdříve patnáct měsíců a nejpozději tři měsíce před uplynutím probíhajícího desetiletého období.

b) Každé prohlášení podle odstavce 1, oznámené po uplynutí období deseti let od vstupu článků 1 až 21 a této přílohy podle článku 28 odst. 2 v platnost, zůstane v účinnosti do uplynutí probíhajícího desetiletého období. Může být obnoveno způsobem stanoveným v druhé větě pododstavce a).

(3) Žádný stát Unie, který přestal být považován za rozvojovou zemi podle odstavce 1, není již dále oprávněn obnovit své prohlášení podle odstavce 2, a bez ohledu na to, zda oficiálně odvolá své prohlášení či nikoliv, pozbývá takový stát právo využívat možností podle odstavce 1 buď uplynutím desetiletého období, které právě probíhá, nebo tři roky po tom, kdy přestal být považován za rozvojovou zemi, přičemž se použije období, které uplyne později.

(4) Pokud jsou v době, kdy prohlášení učiněné podle odstavců 1 nebo 2 pozbude platnosti, na skladě exempláře, které byly pořízeny na základě licence udělené podle ustanovení této přílohy, lze nadále takové exempláře rozšiřovat až do jejich rozebrání.

(5) Každý stát, který je vázán ustanoveními tohoto aktu a který uložil prohlášení nebo oznámení podle článku 31 odst. 1 s ohledem na uplatňování tohoto aktu na určitém území, jehož postavení lze považovat za obdobné postavení států uvedených v odstavci 1, může učinit, pokud jde o takové území, prohlášení podle odstavce 1 i oznámení o obnovení podle odstavce 2. Dokud takové prohlášení nebo oznámení zůstane v platnosti, uplatňují se na území, ve vztahu k němuž bylo učiněno, ustanovení této přílohy.

(6) a) Skutečnost, že stát využije některou z možností podle odstavce 1, nedovoluje jinému státu poskytovat dílům, jejichž státem původu je tento stát, ochranu nižší, než jakou je povinen poskytovat podle článků 1 až 20.

b) Možnost uplatňovat zásadu vzájemnosti podle článku 30 odst. 2 b) věta druhá nemůže být použita ve vztahu k dílům, jejichž státem původu je stát, který učinil prohlášení podle článku V odst. 1 a), a to až do dne, kdy uplyne příslušné období podle článku I odst. 3.

Článek II

(1) Každý stát, který prohlásil, že uplatňuje možnost podle tohoto článku, je oprávněn ve vztahu k dílům, která byla uveřejněna tiskem nebo obdobnou formou rozmnožování, nahradit výlučné právo na překlad podle článku 8 systémem nevýlučných a nepřevoditelných licencí udělovaných příslušným státním orgánem za podmínek dále uvedených a v souladu s článkem IV.

(2) a) Pokud nebyl uveřejněn překlad díla do jazyka obecně užívaného v tomto státě nositelem práva na překlad nebo s jeho svolením, může kterýkoliv občan takového státu obdržet, s výjimkou podle odstavce 3, po uplynutí období tří let nebo jakéhokoliv delšího období vymezeného vnitrostátním zákonodárstvím uvedeného státu, počítáno ode dne prvního uveřejnění takového díla, licenci na pořízení překladu díla do uvedeného jazyka a na uveřejňování tohoto překladu tiskem nebo jakoukoliv obdobnou formou rozmnožování.

b) Licenci lze podle tohoto článku rovněž udělit, jsou-li všechna vydání překladu uveřejněného v dotyčném jazyku rozebrána.

(3) a) V případě překladů do jazyka, který není obecně užíván v jednom nebo několika vyspělých státech, které jsou členy Unie, nahrazuje se období tří let uvedené v odstavci 2 a) obdobím jednoho roku.

b) Každý stát uvedený v odstavci 1 může na základě jednomyslné dohody s vyspělými státy, jež jsou členy Unie a v nichž se obecně užívá téhož jazyka, nahradit u překladů do tohoto jazyka období

tří let uvedené v odstavci 2 a) obdobím kratším, stanoveným takovou dohodou, přičemž toto období nesmí být kratší než jeden rok. Ustanovení předchozí věty nelze však uplatnit, je-li takovým jazykem angličtina, francouzština nebo španělština. Vlády, které sjednaly takové dohody, zpraví o nich generálního ředitele.

(4) a) Licenci podle tohoto článku nelze udělit, dokud neuplyne v případě, že ji lze obdržet po uplynutí tříletého období, dodatečné období šesti měsíců, a v případě, že je možno ji obdržet po uplynutí jednoročního období, dodatečné období devíti měsíců

(i) ode dne, kdy žadatel splní požadavky uvedené v článku IV odst. 1, nebo

(ii) není-li známa totožnost nebo adresa nositele práva na překlad, ode dne, kdy žadatel odešle podle článku IV odst. 2 opisy své žádosti podané státnímu orgánu, který je příslušný k udělení licence.

b) Dojde-li během uvedeného období šesti nebo devíti měsíců k uveřejnění překladu do jazyka, jehož se týká podaná žádost, nositelem práva na překlad nebo s jeho svolením, nelze licenci podle tohoto článku udělit.

(5) Licenci podle tohoto článku lze udělit pouze pro účely vyučování nebo výzkumu.

(6) Byl-li uveřejněn překlad díla nositelem práva na překlad nebo s jeho svolením za cenu srovnatelnou s tou, jež je v tomto státě za obdobná díla obvyklá, každá licence udělená podle tohoto článku zanikne, jde-li o překlad do téhož jazyka a v podstatě s týmž obsahem jako je překlad uveřejněný na základě licence. Všechny exemplář vyrobené před zánikem licence lze však nadále rozšiřovat až do jejich rozebrání.

(7) Pro díla, která obsahují převážně ilustrace, lze udělit licenci na pořízení a uveřejnění překladu textu a na rozmnožení a uveřejnění ilustrací jen jsou-li zároveň splněny podmínky článku III.

(8) Licenci podle tohoto článku nelze udělit, jestliže autor stáhl všechny exemplář svého díla z oběhu.

(9) a) Licenci na pořízení překladu díla, jež bylo uveřejněno tiskem nebo jinou obdobnou formou rozmnožování, lze též udělit rozhlasové či televizní organizaci se sídlem ve státě uvedeném v odstavci 1 na základě žádosti, kterou tato organizace podala u příslušného orgánu tohoto státu, za předpokladu, že jsou splněny všechny tyto podmínky:

(i) překlad je pořízen z exemplář zhotoveného a nabytého v souladu s právním řádem uvedeného státu;

(ii) překladu smí být použito pouze ve vysíláních určených k vyučování nebo k šíření informací vědecké nebo technické povahy pro odborníky určitého oboru;

(iii) překladu smí být použito výlučně pro účely uvedené v bodě (ii) ve vysíláních oprávněně uskutečněných a určených příjemcům na území uvedeného státu, včetně vysílání uskutečněných prostřednictvím zvukových nebo obrazových záznamů, jež byly pořízeny oprávněně a výlučně pro taková vysílání;

(iv) užití překladu nesmějí sloužit účelům výdělečným.

b) Zvukové nebo obrazové záznamy překladu, který byl pořízen rozhlasovou či televizní organizací na základě licence udělené podle tohoto odstavce, může užít se souhlasem takové organizace pro účely a za podmínek, jež jsou uvedeny v pododstavci a), též jakákoliv jiná rozhlasová či televizní organizace mající sídlo ve státě, jehož příslušný státní orgán udělil uvedenou licenci.

c) Při splnění všech kritérií a podmínek uvedených v pododstavci a) lze též udělit rozhlasové či televizní organizaci licenci na překlad jakéhokoliv textu, který je součástí audiovizuálního záznamu, pokud takový záznam sám byl pořízen a uveřejněn výlučně pro účely vyučování.

d) Na udílení a výkon každé licence, jež se uděluje podle tohoto odstavce, vztahují se, s výjimkou ustanovení pododstavců a) až c), ustanovení všech předchozích odstavců.

Článek III

(1) Každý stát, který prohlásil, že uplatňuje možnost podle tohoto článku, je oprávněn nahradit výlučné právo na rozmnožování podle článku 9 systémem nevýlučných a nepřevoditelných licencí, udělovaných příslušným státním orgánem za dále uvedených podmínek a v souladu s článkem IV.

(2) a) Pokud u díla, na něž se vztahuje tento článek podle odstavce 7, po uplynutí

(i) období vymezeného v odstavci 3 a počítaného ode dne prvního uveřejnění určitého vydání díla, nebo

(ii) jakéhokoliv delšího období stanoveného vnitřním zákonodárstvím státu, který je uveden v odstavci 1, a počítaného od téhož data

nebyly nositelem práva na rozmnožování nebo s jeho svolením v tomto státě uvedeny do prodeje exemplář tohoto vydání za cenu srovnatelnou s tou, jaká je v tomto státě pro obdobná díla obvyklá, k uspokojení potřeb širší veřejnosti nebo potřeb vyučování, může kterýkoliv občan tohoto státu obdržet licenci na rozmnožení a uveřejnění takového vydání za takovou nebo nižší cenu k uspokojení potřeb vyučování.

b) Licenci na rozmnožení a uveřejnění vydání, které bylo dáno do oběhu podle pododstavce a), lze také udělit za podmínek stanovených v tomto článku v případě, že po uplynutí příslušného období nejsou po dobu šesti měsíců oprávněně pořízené exemplář takového vydání v dotyčném státě v prodeji za cenu srovnatelnou s tou, jaká je v tomto

státě pro obdobná díla obvyklá, k uspokojení potřeb širší veřejnosti nebo potřeb vyučování.

(3) Období uvedené v odstavci 2 a) bod (i) trvá pět let. Avšak

(i) pro díla z oboru exaktních a přírodních věd a techniky činí tři roky,

(ii) pro díla, která náleží do oblasti fantazie, jako romány, díla básnická, dramatická a hudební, a pro knihy umělecké činí sedm let.

(4) a) Licenci, kterou lze obdržet po uplynutí období tří let, nelze podle tohoto článku udělit, pokud neuplyne období šesti měsíců

(i) ode dne, kdy žadatel splní podmínky uvedené v článku IV odst. 1, nebo

(ii) není-li známa totožnost nebo adresa nositele práva na rozmnožování, ode dne, kdy žadatel odešle podle článku IV odst. 2 opisy své žádosti podané státnímu orgánu, který je příslušný k udělení licence.

b) V ostatních případech, pokud se na ně vztahuje ustanovení článku IV odst. 2, nelze licenci udělit, dokud neuplyne lhůta tří měsíců od odeslání opisů žádosti.

c) Dojde-li během období šesti nebo tří měsíců uvedeného v pododstavcích a) a b) k uvedení do prodeje podle odstavce 2 a), nelze licenci podle tohoto článku udělit.

d) Licenci nelze udělit, jestliže autor stáhl z oběhu všechny exempláře vydání, pro jehož rozmnožení a uveřejnění bylo o licenci požádáno.

(5) Licenci na rozmnožení a uveřejnění překladu díla podle tohoto článku nelze udělit v těchto případech:

(i) nebyl-li překlad, o který jde, uveřejněn nositelem práva na překlad nebo s jeho svolením, nebo

(ii) nejde-li o překlad do jazyka, který se obecně užívá ve státě, kde se o licenci žádá.

(6) Jsou-li exempláře určitého vydání díla dány nositelem práva na rozmnožování nebo s jeho svolením do prodeje ve státě, uvedeném v odstavci 1 za cenu srovnatelnou s tou, jaká je v tomto státě pro obdobná díla obvyklá, k uspokojení potřeb širší veřejnosti nebo potřeb vyučování, každá licence udělená podle tohoto článku zanikne, jde-li o vydání v témže jazyku a v podstatě s týmž obsahem jako je vydání, které bylo uveřejněno na základě uvedené licence. Všechny exempláře vyrobené před zánikem licence lze však nadále rozšiřovat až do jejich rozebrání.

(7) a) Díly, na které se vztahuje tento článek, se rozumějí, s výjimkou podle pododstavce b), jen díla uveřejněná tiskem nebo jinou obdobnou formou rozmnožování.

b) Tento článek se vztahuje také na audiovizuální rozmnožování oprávněně pořízených audiovizuálních záznamů, pokud tvoří nebo obsahují chráněná díla, jakož i na překlad textu, který je doprovází, do jazyka obecně užívaného ve státě, kde se o licenci žádá, vždy však pod podmínkou, že takovéto audiovizuální záznamy byly pořízeny a uveřejněny výlučně k užití pro potřeby vyučování.

Článek IV

(1) Licenci podle článku II nebo článku III lze udělit jen pokud žadatel prokáže, v souladu s platnými předpisy příslušného státu, podle okolností případu, buď že požádal nositele práva o svolení pořídit a vydat překlad nebo rozmnožit a uveřejnit vydání a že nemohl obdržet jeho svolení, anebo že se mu ani po náležitém úsilí nepodařilo jej vypátrat. Zároveň s podáním této žádosti nositeli práva musí žadatel o tom podat zprávu každému národnímu nebo mezinárodnímu informačnímu středisku uvedenému v odstavci 2.

(2) Nemohl-li žadatel nositele autorského práva vypátrat, zašle doporučeně leteckou poštou opisy své žádosti, kterou předložil státnímu orgánu příslušnému k udělení licence, nakladateli, jehož jméno je uvedeno na díle, a každému národnímu nebo mezinárodnímu informačnímu středisku uvedenému v oznámení uloženém k tomu účelu u generálního ředitele vládou státu, o němž lze mít za to, že v něm má nakladatel těžiště své činnosti.

(3) Jméno autora musí být vyznačeno na všech exemplářích překladu nebo rozmnoženin uveřejněných na podkladě licence udělené podle článku II nebo článku III. Název díla musí být uveden na všech takových exemplářích. U překladu musí být v každém případě uveden na všech jeho exemplářích původní název díla.

(4) a) Licence udělená podle článku II nebo článku III se nevztahuje na vývoz exemplářů a platí na území státu, kde se o ni požádalo, jen pro uveřejnění, podle okolností případu, buď překladu nebo rozmnoženin.

b) Pojem vývoz zahrnuje pro účely pododstavce a) zasílání exemplářů z kteréhokoliv území do státu, který ve vztahu k tomuto území učinil prohlášení podle článku I odst. 5.

c) Jestliže státní nebo jiný veřejný orgán státu, který udělil podle článku II licenci na překlad do jiného jazyka než angličtiny, francouzštiny nebo španělštiny, zašle exempláře překladu uveřejněného na základě takové licence do jiného státu, nepovažuje se takováto zásilka pro účely pododstavce a) za vývoz, pokud jsou splněny všechny tyto podmínky:

(i) příjemci jsou jednotliví občané státu, jehož příslušný státní orgán udělil licenci, anebo organizace, které takové jednotlivce sdružují;

(ii) exempláře jsou určeny k užití pouze pro účely vyučování nebo výzkumu;

(iii) zasílání exemplářů a jejich další rozšiřování příjemcům nemá povahu výdělečnou; a

(iv) stát, do kterého se exempláře zasílají, sjednal se státem, jehož příslušný státní orgán udělil

licenci, dohodu, v níž dovolil příjem nebo rozšiřování nebo obě tyto činnosti, a vláda státu, v němž byla licence udělena, oznámila tuto dohodu generálnímu řediteli.

(5) Všechny exempláře uveřejněné na podkladě licence udělené podle článku II nebo článku III musí obsahovat poznámku v příslušném jazyku vyjadřující, že exempláře lze rozšiřovat pouze ve státě nebo na území, na které se uvedená licence vztahuje.

(6) a) Na vnitrostátní úrovni musí být učiněna příslušná opatření,

(i) aby licence vyhradila pro nositele práva, podle okolností případu, buď na překlad nebo na rozmnožování, přiměřenou odměnu, která odpovídá úrovni odměn obvykle poskytovaných v dotčených dvou státech na základě licencí mezi stranami volně sjednaných a

(ii) aby se zajistilo zaplacení a transfer odměny; pokud existují vnitrostátní devizové předpisy, vynaloží příslušný státní orgán veškeré úsilí s použitím mezinárodních zařízení, aby zajistil transfer odměny na mezinárodně směnitelnou měnu nebo na její ekvivalent.

b) Vnitrostátním zákonodárstvím budou učiněna náležitá opatření, aby se zajistil, podle okolností případu, buď jazykově bezvadný překlad díla nebo přesné rozmnožení vydání, o které jde.

Článek V

(1) a) Každý stát, který je oprávněn učinit prohlášení, že uplatňuje možnost podle článku II, může místo toho v době ratifikace tohoto aktu nebo přístupu k němu,

(i) je-li státem, na který se vztahuje článek 30 odst. 2 a) učinit prohlášení podle tohoto ustanovení ohledně práva na překlad;

(ii) je-li státem, na který se článek 30 odst. 2 a) nevztahuje, učinit prohlášení podle článku 30 odst. 2 b) věty první, a to i tehdy, není-li státem, který není členem Unie.

b) U státu, který přestal být považován za rozvojovou zemi podle článku I odst. 1, zůstává prohlášení učiněné podle tohoto odstavce v platnosti až do dne, kdy skončí lhůta podle článku I odst. 3.

c) Žádný stát, který učinil prohlášení podle tohoto odstavce, nemůže již dodatečně uplatnit možnost podle článku II, a to ani kdyby uvedené prohlášení vzal zpět.

(2) Žádný stát, který uplatnil možnost podle článku II, nemůže dodatečně, s výjimkou uvedenou v odstavci 3, učinit prohlášení podle odstavce 1.

(3) Stát, který přestal být podle článku I odst. 1 považován za rozvojovou zemi, může učinit nejpozději dva roky před uplynutím lhůty podle článku I odst. 3 prohlášení podle článku 30 odst. 2b) věty první, a to bez ohledu na skutečnost, že není státem, který není členem Unie. Takové prohlášení nabývá účinnosti dnem, kdy skončí lhůta podle článku I odst. 3.

Článek VI

(1) Každý stát Unie může prohlásit od data tohoto aktu a do té doby, než bude vázán články 1 až 21 a touto přílohou,

(i) jde-li o stát, který by byl oprávněn, kdyby byl vázán články 1 až 21 a touto přílohou, využívat možností podle článku I odst. 1, že bude ustanovení článku II nebo článku III, anebo obou uplatňovat na díla, jejichž státem původu je stát, který podle následujícího bodu (ii) přijímá používání těchto článků na taková díla, nebo který je vázán články 1 až 21 a touto přílohou; takové prohlášení se může odvolávat na článek V místo článku II;

(ii) že připouští používání této přílohy na díla, u nichž je státem původu, státy, které učinily prohlášení podle předchozího bodu (i) nebo oznámení podle článku I.

(2) Každé prohlášení podle odstavce 1 musí být učiněno písemně a ukládá se u generálního ředitele. Prohlášení nabývá účinnosti dnem jeho uložení.

Na důkaz toho podepsaní, řádně k tomu zmocnění, tento akt podepsali.

Dáno v Paříži dne 24. července 1971.

134

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 8. července 1980

o Všeobecné úmluvě o autorském právu revidované v Paříži dne 24. července 1971

Dne 24. července 1971 byla v Paříži revidována Všeobecná úmluva o autorském právu ze dne 6. září 1952 a sjednán Dodatkový protokol 2 o uplatňování Všeobecné úmluvy na díla určitých mezinárodních organizací.

S revidovanou Všeobecnou úmluvou a Dodatkovým protokolem 2 vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a prezident republiky je ratifikoval s výhradou k článku XV revidované Všeobecné úmluvy. Listina o přístupu Československé socialistické republiky byla uložena u generálního ředitele Organizace Spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu dne 17. ledna 1980.

Pro Československou socialistickou republiku revidovaná Všeobecná úmluva vstoupila podle svého článku IX odstavce 2 v platnost dnem 18. dubna 1980 a tímto dnem vstoupil rovněž v platnost Dodatkový protokol 2 podle svého bodu 2 odstavce b). Tímto se doplňuje vyhláška ministra zahraničních věcí č. 2/1960 Sb.

Český překlad textu Úmluvy a Dodatkového protokolu 2 se vyhlašují současně.

První náměstek:

Ing. **Knížka** v. r.

VŠEOBECNÁ ÚMLUVA

o autorském právu revidovaná v Paříži dne 24. července 1971

Smluvní státy,

vedeny přáním zajistit ve všech zemích ochranu autorského práva k dílům literárním, vědeckým a uměleckým,

přesvědčeny, že úprava ochrany práv autorů, která bude vyhovovat všem národům a vyjádřena ve všeobecné úmluvě navazující na již platné mezinárodní systémy, aniž by je narušila, zajistí úctu k osobním právům člověka a podpoří rozvoj písemnictví, věd a umění,

přesvědčeny, že taková všeobecná úprava ochrany práv autorů usnadní šíření duševních děl a přispěje k lepšímu mezinárodnímu porozumění,

rozhodly se revidovat Všeobecnou úmluvu o autorském právu podepsanou v Ženevě dne 6. září 1952 (dále jen „Úmluva z roku 1952“) a v důsledku toho

dohodly se na tomto:

Článek I

Každý smluvní stát se zavazuje učinit všechna opatření nutná k zajištění dostatečné a účinné ochrany práv autorů a všech ostatních nositelů autorských práv k dílům literárním, vědeckým a uměleckým jako jsou díla písemná, díla hudební, dramatická a filmová, malby, rytiny a díla sochařská.

Článek II

1. Uveřejněná díla občanů každého smluvního státu, jakož i díla uveřejněná poprvé na území takového státu, požívají v každém jiném smluvním

státě ochrany, kterou tento jiný stát poskytuje dílům svých občanů poprvé uveřejněným na jeho vlastním území, jakož i ochrany zvláště přiznané touto úmluvou.

2. Neuveřejněná díla občanů každého smluvního státu požívají v každém jiném smluvním státě ochrany, kterou tento jiný stát poskytuje neuveřejněným dílům svých vlastních občanů, jakož i ochrany zvláště přiznané touto úmluvou.

3. Pro uplatňování této úmluvy může každý smluvní stát vnitřním zákonodárstvím postavit všechny osoby sídlící na jeho území na roveň svým vlastním občanům.

Článek III

1. Každý smluvní stát, který podle svého vnitřního zákonodárství vyžaduje jako podmínku ochrany práv autorů splnění formálních náležitostí, jako jsou uložení, registrace, vyznačení, notářské osvědčení, zaplacení poplatků, vyrobení nebo uveřejnění na jeho území, musí pokládat tyto požadavky za splněné pro každé dílo chráněné podle této úmluvy, které bylo poprvé uveřejněno mimo území tohoto státu a jehož autor není občanem tohoto státu, jestliže od prvého uveřejnění tohoto díla všechny výtisky díla uveřejněného se svolením autora nebo každého jiného nositele autorského práva jsou opatřeny značkou © s připojením jména nositele autorského práva a s uvedením roku prvého uveřejnění; značka, jméno a rok musí být uvedeny takovým způsobem a na takovém místě, aby bylo jasně patrno, že je autorské právo vyhrazeno.

2. Ustanovení odstavce 1 nebrání žádnému smluvnímu státu, aby podrobil určitým formalitám nebo jiným podmínkám nabývání a výkon autorského práva k dílům poprvé uveřejněným na jeho území nebo k dílům vlastních občanů, ať byla uveřejněna kdekoliv.

3. Ustanovení odstavce 1 nebrání žádnému smluvnímu státu vyžadovat od osoby obracející se na soud, aby pro účely soudního řízení vyhověla předpisům soudního řádu, jako například o zastupování žalobce advokátem v tomto státě oprávněným nebo o předložení jednoho výtisku díla soudu nebo správnímu úřadu nebo oběma zároveň. Nebude-li však těmto požadavkům vyhověno, nebude tím autorské právo dotčeno. Žádný z těchto požadavků nemůže být uplatňován vůči občanovi jiného smluvního státu, není-li uplatňován vůči občanům státu, kde se žádá o ochranu.

4. Každý smluvní stát je povinen zajistit právní ochranu neuveřejněných děl občanů ostatních smluvních států bez formálních podmínek.

5. Poskytuje-li smluvní stát dobu ochrany na víc než jedno období a je-li trvání prvého období delší než některá z nejkratších dob uvedených v článku IV této úmluvy, není tento stát pro druhé a další období ochrany vázán ustanovením odstavce 1 tohoto článku.

Článek IV

1. Doba ochrany díla se řídí zákonem smluvního státu, kde se o ochranu žádá, v souladu s ustanoveními článku II a s ustanoveními dále uvedenými.

2. a) Doba ochrany pro díla chráněná touto úmluvou trvá nejméně po dobu autorova života a dvacet pět let po jeho smrti. Avšak smluvní stát, který má v době nabytí platnosti této úmluvy na jeho území omezeno toto období pro určité druhy děl na období počítané od prvního uveřejnění díla, může tyto odchylky zachovat nebo je rozšířit na jiné druhy děl. Pro žádný z těchto druhů děl nebude doba ochrany kratší než dvacet pět let ode dne prvního uveřejnění.

b) Každý smluvní stát, který v době nabytí platnosti této úmluvy na jeho území nebere za základ doby ochrany život autora, může počítat dobu ochrany od prvního uveřejnění díla nebo popřípadě od registrace tohoto díla předcházející jeho uveřejnění; doba ochrany nesmí však být kratší než dvacet pět let ode dne prvního uveřejnění nebo popřípadě od registrace díla předcházející jeho uveřejnění.

c) Poskytuje-li zákonodárství smluvního státu dobu ochrany na dvě nebo více po sobě jdoucích období, nesmí být první období kratší než nejkratší doba stanovená shora v pododstavcích a) a b).

3. Ustanovení odstavce 2 se nevztahují na díla fotografická ani na díla užitého umění. Avšak ve smluvních státech, které chrání fotografická díla a díla užitého umění jako díla umělecká, nesmí být doba ochrany těchto děl kratší než deset let.

4. a) Žádný smluvní stát není povinen zajistit ochranu díla po dobu delší než je doba ochrany stanovená pro druh děl, k němuž dílo náleží, a to, jde-li o neuveřejněné dílo, zákonem smluvního státu, jehož je autor občanem, a jde-li o uveřejněné dílo, zákonem smluvního státu, kde bylo toto dílo uveřejněno poprvé.

b) Poskytuje-li zákonodárství některého smluvního státu dobu ochrany na dvě nebo více po sobě jdoucích období, považuje se pro použití pododstavce a) za dobu ochrany poskytovanou tímto státem součet těchto období. Jestliže však určité dílo není z jakéhokoliv důvodu chráněno tímto státem po dobu druhého nebo některého z následujících období, nejsou ostatní smluvní státy povinny chránit toto dílo po dobu tohoto druhého nebo následujícího období.

5. Pro použití ustanovení odstavce 4 se dílo občana smluvního státu, uveřejněné poprvé v některém mimosmluvním státě, pokládá za dílo poprvé uveřejněné ve smluvním státě, jehož je autor občanem.

6. Pro použití ustanovení odstavce 4 se dílo uveřejněné současně ve dvou nebo více smluvních státech pokládá za dílo poprvé uveřejněné ve státě poskytujícím nejkratší dobu ochrany. Za současně

ve více státech uveřejněné se považuje dílo, které bylo uveřejněno ve dvou nebo více státech do třiceti dnů od svého prvního uveřejnění.

Článek IV bis

1. Práva uvedená v článku I zahrnují základní práva, která zajišťují ochranu majetkových zájmů autorů, zejména výlučné právo autora udílet svolení k rozmnožování jakýmkoliv způsobem, k veřejnému provozování a provedení a k vysílání rozhlasem či televizí. Ustanovení tohoto článku se vztahují na díla chráněná touto úmluvou jak v jejich původní formě, tak i v každé formě odvozené zřejmě od původního díla.

2. Každý smluvní stát však může svým vnitřním zákonodárstvím stanovit výjimky z práv uvedených v odstavci 1 tohoto článku, pokud nejsou v rozporu s duchem a ustanoveními této úmluvy. Státy, které popřípadě použijí této možnosti, jsou však nicméně povinny přiznat každému z práv, pro než výjimka byla stanovena, rozumnou úroveň účinné ochrany.

Článek V

1. Práva uvedená v článku I zahrnují výlučné právo pořizovat a uveřejňovat překlady, jakož i udílet svolení k pořízení a k uveřejnění překladů děl chráněných podle této úmluvy.

2. Každý smluvní stát může však svým vnitřním zákonodárstvím omezit pro díla písemná právo na překlad, ale jen za těchto podmínek:

a) Nebyl-li do sedmi let ode dne prvního uveřejnění písemného díla uveřejněn nositelem práva na překlad nebo s jeho svolením překlad tohoto písemného díla do jazyka obecně užívaného ve smluvním státě, může každý občan tohoto smluvního státu obdržet od jeho příslušného státního orgánu nevýlučnou licenci na překlad díla do tohoto jazyka a na uveřejnění takto přeloženého díla.

b) Tuto licenci lze udělit jen tehdy, prokáže-li žadatel podle ustanovení platných ve státě, ve kterém se žádost podává, že požádal nositele práva na překlad o svolení dílo přeložit a překlad uveřejnit a že přes náležitou snahu nemohl nositele autorského práva vypátrat nebo obdržet jeho svolení. Za týchž podmínek může být licence udělena, jsou-li předchozí vydání překladu v jazyku obecně užívaném ve smluvním státě rozebrána.

c) Nemůže-li žadatel vypátrat nositele práva na překlad, zašle opis své žádosti nakladateli, jehož jméno je uvedeno na díle, a je-li známa státní příslušnost nositele práva na překlad, diplomatickému nebo konzulárnímu zástupci státu, jehož je nositel práva na překlad občanem, nebo instituci označené vládou tohoto státu. Licenci nelze udělit před uplynutím lhůty dvou měsíců ode dne odeslání opisů žádosti.

d) Vnitřní zákonodárství učiní potřebná opatření, která nositeli práva na překlad zajistí přiměřenou odměnu odpovídající mezinárodním zvyklostem, jakož i výplatu a transfer této odměny a zaručí bezvadný překlad díla.

e) Původní název a jméno autora díla musí být vytištěny na všech exemplářích uveřejněného překladu. Licence bude platná jen pro uveřejnění překladu na území smluvního státu, ve kterém bylo o licenci požádáno. Dovoz a prodej exemplářů do jiného smluvního státu jsou přípustny, jestliže se jazyk obecně užívaný v tomto státě shoduje s jazykem, do něhož bylo dílo přeloženo, jestliže vnitřní zákonodárství tohoto státu licenci připouští a nebrání-li dovozu a prodeji žádné ustanovení v tomto státě platné; dovoz a prodej na území každého smluvního státu, ve kterém tyto podmínky nejsou splněny, je vyhrazen zákonodárství tohoto státu a dohodám, které uzavřel. Uživatel nesmí licenci dále postoupit.

f) Licenci nelze udělit, stáhl-li autor všechny exempláře díla z oběhu.

Článek V bis

1. Každý stát, který je podle praxe zavedené Valným shromážděním Organizace Spojených národů považován za rozvojovou zemi, může oznámením uloženým u generálního ředitele Organizace Spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu (dále jen „generální ředitel") uplatnit při ratifikaci, přijetí nebo přístupu anebo později všechny nebo některé výjimky uvedené v článcích V ter a V quater.

2. Každé oznámení uložené podle ustanovení odstavce 1 je účinné po dobu deseti let od vstupu této úmluvy v platnost nebo po tu část tohoto desetiletého období, která zbývá ke dni, kdy bylo oznámení uloženo, a může být obnoveno vcelku nebo částečně na další desetiletá období, jestliže smluvní stát zašle generálnímu řediteli další oznámení nejdéle patnáct měsíců a nejméně tři měsíce před uplynutím probíhajícího desetiletého období. Během těchto dalších desetiletých období mohou být uložena i první oznámení podle tohoto článku.

3. Bez ohledu na ustanovení odstavce 2 není smluvní stát, který přestal být považován za rozvojovou zemi v souladu s definicí v odstavci 1, oprávněn obnovit své oznámení učiněné podle odstavce 1 nebo 2, a ať toto oznámení oficiálně odvolá či nikoli, pozbývá tento stát možnosti uplatnit výjimky stanovené v článcích V ter a V quater buď uplynutím běžného desetiletého období nebo tři roky poté, co přestal být považován za rozvojovou zemi, podle toho, které období uplyne později.

4. Po uplynutí doby, po kterou platilo oznámení podle tohoto článku, smějí být exempláře díla podle výjimek uvedených v článcích V ter a

V quater již vyrobené dále rozšiřovány, a to až do vyčerpání zásoby.

5. Každý smluvní stát, který uložil oznámení podle článku XIII týkající se použití této úmluvy na jednotlivou zemi nebo území, jejichž postavení se může považovat za obdobné postavení států uvedených v odstavci 1 tohoto článku, může rovněž, pokud jde o tuto zemi nebo území, uložit oznámení o výjimkách a jejich obnoveních podle tohoto článku. Po dobu, po kterou tato oznámení platí, mohou se ustanovení článků V ter a V quater použít na uvedenou zemi nebo území. Každá zásilka exemplářů pocházející z uvedené země nebo území do smluvního státu se považuje za vývoz ve smyslu článků V ter a V quater.

Článek V ter

1. a) Každý smluvní stát, na který se vztahuje článek V bis odst. 1, může nahradit období sedmi let stanovené v článku V odst. 2 obdobím tří let nebo jakýmkoli delším obdobím stanoveným jeho vnitřním zákonodárstvím. U překladu do jazyka, který není obecně užíván v jedné nebo více vyspělých zemích, jež jsou členy buď této úmluvy nebo jen Úmluvy z roku 1952, je však toto období místo uvedeného období tří let jednoroční.

b) Každý smluvní stát, na který se vztahuje článek V bis odst. 1, může s jednomyslným souhlasem vyspělých zemí, které jsou smluvními státy buď této úmluvy nebo jen Úmluvy z roku 1952 a kde tentýž jazyk je jazykem obecně užívaným, nahradit v případě překladu do tohoto jazyka období tří let stanovené v pododstavci a) jiným obdobím určeným v souladu s takovým souhlasem, nikoli však kratším než jeden rok. Tohoto ustanovení však nelze použít, je-li takovým jazykem angličtina, francouzština nebo španělština. Takovou dohodu je třeba oznámit generálnímu řediteli.

c) Licence smí být udělena pouze tehdy, prokáže-li žadatel podle ustanovení platných ve státě, ve kterém se žádost podává, že buď požádal nositele práva na překlad o svolení a že mu bylo odepřeno, anebo že přes náležitou snahu nemohl nositele práva vypátrat. Současně s podáním této žádosti musí o tom žadatel informovat buď Mezinárodní autorskoprávní informační středisko zřízené při Organizaci Spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu, anebo každé národní nebo oblastní informační středisko, které bylo určeno v oznámení uloženém u generálního ředitele vládou státu, o němž lze mít za to, že v něm má nakladatel těžiště své podnikatelské činnosti.

d) Nemohl-li žadatel vypátrat nositele práva na překlad, je povinen zaslat doporučeně leteckou poštou opisy své žádosti nakladateli, jehož jméno je uvedeno na díle, a každému národnímu nebo oblastnímu informačnímu středisku uvedenému v pododstavci c). Jestliže takové středisko nebylo oznámeno, zašle žadatel opis Mezinárodnímu autorskoprávnímu informačnímu středisku zřízenému Organizací Spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu.

2. a) Licenci nelze podle tohoto článku udělit, jde-li o licenci, kterou je možno obdržet po uplynutí tříletého období, dokud neuplyne dodatečná lhůta šesti měsíců, a jde-li o licenci, kterou je možno obdržet po uplynutí jednoročního období, dokud neuplyne dodatečná lhůta devíti měsíců. Dodatečná lhůta začne běžet buď od data žádosti o svolení k překladu uvedené v odstavci 1 c), anebo, jestliže totožnost nebo bydliště nositele práva na překlad nejsou známy, od data zaslání opisů žádosti o svolení uvedených v odstavci 1 d).

b) Licenci nelze udělit, byl-li překlad uveřejněn nositelem práva na překlad nebo s jeho souhlasem během uvedené lhůty šesti nebo devíti měsíců.

3. Licenci podle tohoto článku lze udělit jen pro účely vyučování nebo výzkumu.

4. a) Licence se nevztahuje na vývoz exemplářů a platí pouze pro uveřejnění na území smluvního státu, kde se o tuto licenci požádalo.

b) Každý exemplář uveřejněný podle takové licence musí obsahovat poznámku v příslušném jazyku vyjadřující, že exemplář je určen k rozšiřování pouze ve smluvním státě, který udělil licenci. Jestliže dílo obsahuje značku uvedenou v článku III odst. 1, musí takto uveřejněné exempláře obsahovat tutéž značku.

c) Zákaz vývozu stanovený shora v pododstavci a) se neuplatní, jestliže státní nebo jiný veřejný orgán státu, který udělil podle tohoto článku licenci na překlad díla do jazyka jiného, než je angličtina, francouzština nebo španělština, zašle exempláře překladu zhotovené na podkladě licence do jiné země za předpokladu, že

(i) příjemci jsou občany smluvního státu, který udělil licenci, nebo organizacemi sdružujícími takové občany;

(ii) exempláře jsou určeny k užití pouze pro účely vyučování nebo výzkumu;

(iii) zasílání exemplářů a jejich další rozšiřování příjemcům nemá povahu výdělečnou;

(iv) země, do níž mají být exempláře zaslány, uzavřela se smluvním státem dohodu dovolující jejich příjem a rozšiřování nebo jednu z těchto činností a že tuto dohodu některá z těchto vlád oznámila generálnímu řediteli.

5. Náležitá opatření učiněná na národní úrovni zajistí,

a) aby licence vyhradila odměnu přiměřenou a odpovídající úrovni autorských odměn obvykle poskytovaných v obou dotyčných zemích v případě licencí mezi stranami volně smluvených;

b) aby odměna byla vyplacena a transferována. Pokud existují vnitrostátní devizové předpisy, příslušný státní orgán vynaloží veškeré úsilí

s využitím mezinárodních zařízení, aby zajistil transfer odměny na volně směnitelnou měnu nebo na její ekvivalent.

6. Každá licence udělená smluvním státem podle tohoto článku zanikne, jestliže je v uvedeném státě nositelem práva na překlad nebo s jeho svolením za cenu srovnatelnou s cenou v tomto státě pro obdobná díla obvyklou uveřejněn překlad díla do téhož jazyka a mající v podstatě týž obsah jako vydání, pro něž byla licence udělena. Exempláře vyrobené před skončením platnosti licence mohou být dále rozšiřovány až do jejich rozebrání.

7. U děl, která jsou složena převážně z ilustrací, může být udělena licence na překlad textu a na reprodukci ilustrací jen tehdy, jestliže budou zároveň splněny podmínky podle článku V quater.

8. a) Licence na překlad díla chráněného podle této úmluvy, uveřejněného tiskem nebo obdobnou formou rozmnožení, může být udělena též rozhlasové či televizní organizaci, která má své sídlo na území smluvního státu, na nějž se vztahuje článek V bis odst. 1, na žádost v tomto státě podanou takovou organizací za těchto podmínek:

(i) překlad je pořízen z exempláře vyrobeného a nabytého v souladu se zákony smluvního státu;

(ii) překladu smí být použito jen ve vysíláních určených výlučně k výuce nebo k rozšiřování vědeckých informací pro odborníky v určitém oboru;

(iii) překladu smí být použito výlučně pro účely uvedené shora v bodě (ii) ve vysíláních oprávněně uskutečněných a určených pro příjemce na území smluvního státu, včetně vysílání uskutečněných prostřednictvím zvukových nebo obrazových záznamů pořízených oprávněně a výlučně pro tato vysílání;

(iv) zvukové či obrazové záznamy překladu smějí být vyměňovány pouze mezi rozhlasovými či televizními organizacemi se sídlem na území smluvního státu, který takovou licenci poskytl;

(v) užití překladu nesmějí sloužit účelům výdělečným.

b) Za předpokladu splnění všech kritérií a podmínek vyjmenovaných v pododstavci a) může být rozhlasové či televizní organizaci udělena též licence na překlad jakéhokoli textu, který je začleněn do audiovizuálního záznamu pořízeného a uveřejněného výlučně pro účely vyučování.

c) S výjimkou pododstavců a) a b) se vztahují na udělení a výkon takové licence ostatní ustanovení tohoto článku.

9. S výjimkou ustanovení tohoto článku se každá licence udělená podle něj řídí ustanoveními článku V a bude se řídit ustanoveními článku V a tohoto článku i po uplynutí sedmiletého období stanoveného v článku V odst. 2. Po uplynutí uvedeného období bude však nositel licence moci požádat, aby byla nahrazena novou licencí, která se bude řídit výlučně podle článku V.

Článek V quater

1. Každý smluvní stát, na nějž se vztahuje článek V bis odst. 1, může přijmout tato ustanovení:

a) Jestliže do uplynutí

(i) období stanoveného v pododstavci c) a počítaného od data prvního uveřejnění určitého vydání literárního, vědeckého nebo uměleckého díla uvedeného v odstavci 3, nebo

(ii) jakéhokoliv delšího období stanoveného vnitřním zákonodárstvím státu

nebyly nositelem práva na rozmnožování nebo s jeho svolením exempláře tohoto vydání v tomto státě uvedeny do prodeje k uspokojení potřeb širší veřejnosti nebo vyučování za cenu srovnatelnou s cenou v uvedeném státě pro obdobná díla obvyklou, může každý občan tohoto státu obdržet od příslušného státního orgánu nevýlučnou licenci k uveřejnění tohoto vydání za tuto cenu nebo za cenu nižší k uspokojení potřeb vyučování. Licence může být udělena pouze tehdy, jestliže žadatel v souladu s platnými předpisy tohoto státu prokáže, že požádal nositele práva o svolení uveřejnit takové dílo a že přes náležitou snahu nemohl vypátrat nositele práva nebo obdržet jeho svolení. Současně s podáním žádosti je žadatel povinen informovat buď Mezinárodní autorskoprávní informační středisko zřízené Organizací Spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu, anebo každé národní nebo oblastní informační středisko uvedené v pododstavci d).

b) Za týchž podmínek může být licence rovněž udělena, jestliže po dobu šesti měsíců nejsou exempláře dotyčného vydání díla vyrobené se svolením oprávněného v uvedeném státě k uspokojení potřeb širší veřejnosti nebo vyučování, na prodej za cenu srovnatelnou s cenou v tomto státě pro obdobná díla obvyklou.

c) Období uvedené v pododstavci a) činí pět let. Avšak

(i) pro díla exaktních a přírodních věd a techniky je toto období tříleté;

(ii) pro díla, která patří do oblasti fantazie, jako romány, díla básnická, dramatická a hudební a pro knihy umělecké je toto období sedmileté.

d) Jestliže žadatel nemůže zjistit nositele práva na rozmnožování, je povinen zaslat doporučeně leteckou poštou opisy své žádosti vydavateli, jehož jméno je uvedeno na díle, a každému národnímu nebo oblastnímu informačnímu středisku určenému v oznámení zaslaném generálnímu řediteli státem, o němž se předpokládá, že v něm má vydavatel těžiště své podnikatelské činnosti. Pokud takové oznámení neexistuje, zašle opis také Mezinárodnímu autorskoprávnímu informačnímu středisku zřízenému Organizací Spojených národů pro vý-

chovu, vědu a kulturu. Licence nemůže být udělena před uplynutím lhůty tří měsíců od data odeslání opisů žádosti.

e) V případě, že je možno obdržet licenci po uplynutí tříletého období, nelze ji podle tohoto článku udělit

(i) dokud neuplyne lhůta šesti měsíců od podání žádosti o svolení uvedené v pododstavci a) nebo, jestliže totožnost nebo bydliště nositele práva na rozmnožování nejsou známy, od data odeslání opisů žádosti o svolení uvedených v pododstavci d);

(ii) jestliže byly během tohoto období exempláře vydání díla za podmínek stanovených v pododstavci a) dány do oběhu.

f) Jméno autora a název určitého vydání díla musí být vytištěny na všech vydaných exemplářích. Licence se nevztahuje na vývoz exemplářů a bude platit pouze pro vydávání na území smluvního státu, kde se o ni požádalo. Licence nesmí být oprávněným převedena.

g) Vnitřní zákonodárství učiní potřebná opatření, aby bylo zajištěno přesné rozmnožení příslušného vydání.

h) Licence na rozmnožení a uveřejnění překladu díla nebude podle tohoto článku udělena v těchto případech:

(i) jestliže příslušný překlad nebyl uveřejněn nositelem autorského práva nebo s jeho svolením;

(ii) jestliže nejde o překlad do jazyka obecně užívaného ve státě, který je k udělení licence povolán.

2. Pro výjimky upravené v odstavci 1 tohoto článku platí tato další ustanovení:

a) Každý exemplář uveřejněný na podkladě licence udělené podle tohoto článku musí obsahovat poznámku v příslušném jazyku vyjadřující, že je určen k rozšiřování pouze ve smluvním státě, na nějž se licence vztahuje; jestliže dílo obsahuje značku podle článku III odst. 1, musí takto uveřejněné exemplář obsahovat stejnou značku.

b) Náležitá opatření učiněná na národní úrovni zajistí,

(i) aby licence vyhradila odměnu přiměřenou a odpovídající úrovni autorských odměn obvykle poskytovaných v obou dotyčných zemích v případě licencí mezi stranami volně smluvených;

(ii) aby odměna byla vyplacena a transferována. Pokud existují vnitrostátní devizové předpisy, příslušný státní orgán vynaloží veškeré úsilí s využitím mezinárodních zařízení, aby zajistil transfer odměny na volně směnitelnou měnu nebo na její ekvivalent.

c) Každá licence udělená podle tohoto článku zanikne, jestliže jsou ve smluvním státě k uspokojování potřeb širší veřejnosti nebo vyučování nositelem práva na rozšiřování nebo s jeho svolením dány do prodeje exemplář vydaného díla za cenu srovnatelnou s cenou v tomto státě pro obdobná díla obvyklou, pokud je takové vydání v tomtéž jazyku a v podstatě shodného obsahu jako vydání uveřejněná podle licence. Exemplář vyrobené před skončením platnosti licence mohou být dále rozšiřovány až do jejich rozebrání.

d) Licenci nelze udělit, stáhl-li autor všechny exemplář vydání z oběhu.

3. a) Literární, vědecká a umělecká díla, na která se vztahuje tento článek, jsou s výjimkou ustanovení pododstavce b) omezena na díla uveřejněná ve formě vydání tiskem nebo jinou obdobnou formou rozmnožování.

b) Tento článek se vztahuje též na audiovizuální rozmnožování oprávněně vyrobených audiovizuálních záznamů, pokud tvoří nebo zahrnují chráněná díla, jakož i na překlad textu, který je doprovází, do jazyka obecně užívaného ve státě, jenž je povolán licenci poskytovat, za předpokladu, že dotyčné audiovizuální záznamy byly pořízeny a uveřejněny výlučně pro účely vyučování.

Článek VI

Uveřejněním ve smyslu této úmluvy se rozumí rozmnožení díla ve hmotné formě a veřejné rozšiřování exemplářů díla, které umožňují dílo číst nebo je zrakem vnímat.

Článek VII

Tato úmluva se nevztahuje na díla nebo práva k takovým dílům, která v době, kdy tato úmluva nabude účinnosti pro smluvní stát, ve kterém se žádá o ochranu, pozbyla s konečnou platností ochrany v tomto státě, nebo nikdy chráněna nebyla.

Článek VIII

1. Tato úmluva, která bude datována dnem 24. července 1971, bude uložena u generálního ředitele a zůstane otevřena k podpisu všem státům, které jsou smluvními stranami Úmluvy z roku 1952, po dobu 120 dnů od data této úmluvy. Bude podléhat ratifikaci nebo přijetí signatářskými státy.

2. Každý stát, který tuto úmluvu nepodepsal, může k ní přistoupit.

3. Ratifikace, přijetí nebo přístup se uskuteční uložením příslušné listiny u generálního ředitele.

Článek IX

1. Tato úmluva vstoupí v platnost tři měsíce po uložení dvanácti listin o ratifikaci, přijetí nebo přístupu.

2. Dále vstoupí tato úmluva v platnost pro každý stát tři měsíce po uložení jeho listiny o ratifikaci, přijetí nebo přístupu.

3. Přístup k této úmluvě ze strany státu, který není členem Úmluvy z roku 1952, bude obsahovat i přístup k uvedené Úmluvě; jestliže však jeho listina o přístupu bude uložena před tím, než tato úmluva vstoupí v platnost, může takový stát učinit svůj přístup k Úmluvě z roku 1952 závislým na vstup v platnost této úmluvy. Po vstupu této úmluvy v platnost nebude žádný stát moci přistoupit jen k Úmluvě z roku 1952.

4. Vztahy mezi státy, které jsou smluvními stranami této úmluvy, a státy, které jsou smluvními stranami jen Úmluvy z roku 1952, se řídí Úmluvou z roku 1952. Stát, který je smluvní stranou pouze Úmluvy z roku 1952, může však oznámením uloženým u generálního ředitele prohlásit, že souhlasí, aby na díla jeho občanů nebo na díla poprvé uveřejněná na jeho území, byla každým státem, který je smluvní stranou této úmluvy, uplatňována Úmluva z roku 1971.

Článek X

1. Každý smluvní stát se zavazuje učinit v souladu se svou ústavou opatření nutná k tomu, aby se zajistilo uplatňování této úmluvy.

2. Rozumí se, že v době, kdy tato úmluva vstoupí v platnost pro určitý stát, musí být tento stát s to podle svého vnitrostátního zákonodárství provádět ustanovení této úmluvy.

Článek XI

1. Zřizuje se Mezivládní výbor s těmito úkoly:

a) studovat otázky týkající se provádění a působení Všeobecné úmluvy;

b) připravovat periodické revize této úmluvy;

c) studovat jakékoli jiné otázky týkající se mezinárodní ochrany autorského práva ve spolupráci se zainteresovanými mezinárodními organizacemi, zejména s Organizací Spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu, s Mezinárodní unií pro ochranu literárních a uměleckých děl a s Organizací amerických států;

d) informovat smluvní státy Všeobecné úmluvy o své činnosti.

2. Výbor se skládá ze zástupců osmnácti států, které jsou smluvními stranami této úmluvy nebo pouze Úmluvy z roku 1952.

3. Výbor bude složen se zřetelem na spravedlivou rovnováhu národních zájmů podle zeměpisné polohy, obyvatelstva, jazyků a stupně rozvoje.

4. Generální ředitel Organizace Spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu, generální ředitel Světové organizace duševního vlastnictví a generální tajemník Organizace amerických států nebo jejich představitelé se mohou účastnit schůzí výboru s poradním hlasem.

Článek XII

Mezivládní výbor svolá revizní konference kdykoli to bude považovat za nutné nebo na žádost alespoň deseti smluvních států této úmluvy.

Článek XIII

1. Každý smluvní stát může při odevzdání své listiny o ratifikaci, přijetí nebo přístupu, anebo kdykoli později prohlásit oznámením zaslaným generálnímu řediteli, že se tato úmluva vztahuje na všechny nebo na některé země nebo území, za jejichž mezinárodní vztahy odpovídá; Úmluva se v takovém případě bude vztahovat na země nebo území označená v oznámení po uplynutí tříměsíční lhůty stanovené v článku IX. Bez takového oznámení se tato úmluva na žádné takové země nebo území nebude vztahovat.

2. Tento článek však v žádném případě nelze vykládat jako uznání faktického postavení země nebo území, na něž se tato úmluva vztahuje na základě oznámení učiněného jiným smluvním státem podle tohoto článku, ani jako jeho přijetí mlčky ze strany kteréhokoli smluvního státu.

Článek XIV

1. Každý smluvní stát může tuto úmluvu vypovědět jménem svým anebo jménem všech nebo některých zemí nebo území, jichž se týkalo oznámení podle článku XIII. Výpověď se uskuteční oznámením zaslaným generálnímu řediteli. Tato výpověď se bude vztahovat také na Úmluvu z roku 1952.

2. Tato výpověď bude účinná jen pro stát anebo zemi nebo území, jejichž jménem byla podána, a to teprve dvanáct měsíců po dni, kdy bylo oznámení přijato.

Článek XV

Každý spor mezi dvěma nebo více smluvními státy týkající se výkladu nebo provádění této úmluvy, který nebude vyřešen jednáním, bude předložen k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru, ledaže by se příslušné státy dohodly na jiném způsobu řešení.

Článek XVI

1. Tato úmluva bude vyhotovena ve francouzštině, angličtině a španělštině. Všechna tři znění budou podepsána a budou mít stejnou platnost.

2. Oficiální znění této úmluvy budou vyhotovena generálním ředitelem po konzultaci se zúčastněnými vládami v arabštině, italštině, němčině a portugalštině.

3. Každý smluvní stát nebo skupina smluvních států budou moci dát pořídit prostřednictvím generálního ředitele a v dohodě s ním další znění v jazyku podle své volby.

4. Všechna tato znění budou připojena k podepsaným zněním této úmluvy.

Článek XVII

1. Touto úmluvou nejsou nijak dotčena ustanovení Bernské úmluvy o ochraně literárních a uměleckých děl ani členství v Unii založené uvedenou Úmluvou.

2. K provádění předchozího odstavce se k tomuto článku připojuje Prohlášení. Toto prohlášení je nedílnou součástí této úmluvy pro státy, které byly ke dni 1. ledna 1951 vázány Bernskou úmluvou, anebo které k ní přistoupily nebo přistoupí později. Podpis této úmluvy výše uvedenými státy platí také jako podpis Prohlášení; ratifikace, přijetí nebo přístup k této úmluvě ze strany těchto států bude zahrnovat také ratifikaci, přijetí nebo přístup k Prohlášení.

Článek XVIII

Touto úmluvou nejsou dotčeny mnohostranné nebo dvoustranné úmluvy nebo dohody o autorském právu, které jsou účinné nebo mohou nabýt účinnosti mezi dvěma nebo více americkými republikami, avšak výlučně mezi nimi. V případě rozporu buď mezi ustanoveními některé z těchto platných úmluv nebo dohod na jedné straně a ustanoveními této úmluvy na druhé straně, anebo mezi ustanoveními této úmluvy a ustanoveními kterékoli nové úmluvy nebo dohody, která by byla nově sjednána mezi dvěma nebo více americkými republikami poté, kdy tato úmluva vstoupila v platnost, bude platit mezi smluvními stranami úmluva nebo dohoda sjednaná nejpozději. Nedotčena zůstávají práva získaná k dílu podle úmluv nebo dohod platných v některém ze smluvních států přede dnem, kdy tato úmluva v tomto státě nabyla platnosti.

Článek XIX

Touto úmluvou nejsou dotčeny mnohostranné nebo dvoustranné úmluvy nebo dohody o autorském právu platné mezi dvěma nebo více smluvními státy. V případě rozporu mezi ustanoveními kterékoli z těchto úmluv nebo dohod s ustanoveními této úmluvy budou platit ustanovení této úmluvy. Nedotčena zůstávají práva získaná k dílům podle úmluv nebo dohod platných v některém ze smluvních států přede dnem, kdy tato úmluva v daném státě nabyla platnosti. Tímto článkem nejsou dotčena ustanovení článků XVII a XVIII této úmluvy.

Článek XX

Výhrady k této úmluvě nejsou přípustné.

Článek XXI

1. Generální ředitel zašle řádně ověřené opisy této úmluvy zúčastněným státům, jakož i k registraci generálnímu sekretáři Organizace Spojených národů.

2. Mimo to bude oznamovat všem zúčastněným státům uložení listin o ratifikaci, přijetí nebo přístupu, datum, kdy tato úmluva vstoupí v platnost, oznámení podle této úmluvy a výpovědi podle článku XIV.

DODATKOVÉ PROHLÁŠENÍ

vztahující se k článku XVII

Členské státy Mezinárodní unie pro ochranu literárních a uměleckých děl (dále jen „Bernská unie"), které jsou smluvními stranami této úmluvy,

přejíce si upevnit své vzájemné vztahy na základě uvedené Unie a vyhnout se jakémukoliv sporu, který by mohl vzniknout současnou platností Bernské úmluvy a Všeobecné úmluvy o autorském právu,

uznávajíce, že pro některé státy je v současné době nutné přizpůsobit jejich stupeň ochrany autorského práva jejich stupni kulturního, sociálního a ekonomického rozvoje,

přijaly po společné dohodě toto prohlášení:

a) S výjimkou uvedenou v odstavci b) díla, jejichž zemí původu je podle Bernské úmluvy stát, který po 1. lednu 1951 vystoupil z Bernské unie, nebudou chráněna podle Všeobecné úmluvy o autorském právu ve státech Bernské unie.

b) Pokud se smluvní stát považuje za rozvojovou zemi v souladu s praxí zavedenou Valným shromážděním Spojených národů a uložil u generálního ředitele Organizace Spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu v době svého vystoupení z Bernské unie oznámení, v němž prohlašuje, že se považuje za rozvojovou zemi, nepoužijí se ustanovení odstavce a) tak dlouho, dokud tento stát bude moci v souladu s ustanoveními článku V bis používat výjimek stanovených touto úmluvou.

c) Ve vztazích mezi státy vázanými Bernskou úmluvou se Všeobecná úmluva o autorském právu nepoužije, pokud jde o ochranu děl, jejichž zemí původu je podle Bernské úmluvy některý stát Bernské unie.

REZOLUCE

týkající se článku XI

Konference o revizi Všeobecné úmluvy o autorském právu uvážila otázky týkající se Mezivládního výboru podle článku XI této úmluvy, k níž se tato rezoluce připojuje,

a usnáší se takto:

1. Výbor se bude na začátku skládat ze zástupců dvanácti členských států Mezivládního výboru ustaveného podle článku XI Úmluvy z roku 1952 a k němu připojené rezoluce a mimo to ještě ze zástupců těchto států: Alžírsko, Austrálie, Japonsko, Jugoslávie, Mexiko a Senegal.

2. Státy, které nejsou smluvními stranami Úmluvy z roku 1952 a nepřistoupily k této úmluvě před prvním řádným zasedáním výboru, jež bude následovat po vstupu této úmluvy v platnost, budou nahrazeny jinými státy vybranými výborem na prvním řádném zasedání podle ustanovení článku XI odst. 2 a 3.

3. Jakmile tato úmluva vstoupí v platnost, bude se výbor utvořený podle odstavce 1 považovat za ustavený v souladu s článkem XI této úmluvy.

4. Zasedání výboru se bude konat do jednoho roku po vstupu této úmluvy v platnost; potom se bude výbor scházet na řádném zasedání nejméně jednou za dva roky.

5. Výbor si zvolí předsedu a dva místopředsedy. Stanoví si jednací řád, ve kterém budou uplatněny tyto zásady:

a) Běžné funkční období zástupců bude trvat šest let, přičemž jedna třetina se bude měnit každé dva roky, čímž se rozumí, že třetina prvních mandátů pozbude platnosti na konci druhého řádného zasedání výboru, které se bude konat po vstupu této úmluvy v platnost, další třetina na konci třetího řádného zasedání a zbývající třetina na konci čtvrtého řádného zasedání.

b) Ustanovení upravující postup, podle něhož výbor obsadí volná místa, způsob, jakým pozbývají platnosti mandáty, právo na opětovné zvolení a volební pravidla budou založena na rovnováze mezi nutnou kontinuitou ve složení a ve střídání v zastupování, jakož i na úvahách uvedených v článku XI odst. 3.

Vyjadřuje přání, aby Organizace Spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu zastávala sekretariát výboru.

Na důkaz toho podepsaní, předloživše své plné moci, tuto úmluvu podepsali.

Dáno v Paříži dne 24. července 1971 v jediném vyhotovení.

DODATKOVÝ PROTOKOL 2

ke Všeobecné úmluvě o autorském právu revidované v Paříži dne 24. července 1971, který se týká uplatňování Úmluvy na díla určitých mezinárodních organizací

Členské státy Všeobecné úmluvy o autorském právu revidované v Paříži dne 24. července 1971 (dále jen „Úmluva z roku 1971") a tohoto protokolu

dohodly se na těchto ustanoveních:

1. a) Ochrana podle článku II odst. 1 Úmluvy z roku 1971 se vztahuje na díla uveřejněná poprvé Spojenými národy, jejich odbornými organizacemi, anebo Organizací amerických států.

b) Ochrana podle článku II odst. 2 Úmluvy z roku 1971 se vztahuje rovněž na shora uvedené organizace a instituce.

2. a) Tento protokol bude podepsán a předložen k ratifikaci nebo přijetí státy, které jej podepsaly, a bude možno k němu přistoupit v souladu s ustanoveními článku VIII Úmluvy z roku 1971.

b) Tento protokol vstoupí v platnost pro každý stát dnem, kdy uloží příslušnou listinu o ratifikaci, přijetí nebo přístupu pod podmínkou, že tento stát je již členem Úmluvy z roku 1971.

Na důkaz toho podepsaní, řádně zmocnění, podepsali tento protokol.

Dáno v Paříži, dne 24. července 1971, ve francouzštině, angličtině a španělštině, přičemž všechna tři znění mají stejnou platnost, v jediném vyhotovení, které bude uloženo u generálního ředitele Organizace Spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu. Generální ředitel zašle řádně ověřené exempláře státům, které jej podepsaly, jakož i generálnímu tajemníkovi Spojených národů k registraci.

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNĚ ZÁVAZNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Federální ministerstvo financí

v dohodě s ministerstvem financí České socialistické republiky a ministerstvem financí Slovenské socialistické republiky na základě § 22 odst. 3 zákona č. 76/1952 Sb., o dani ze mzdy, vydalo **výnos** ze dne 18. července 1980 čj. VI/1-13 466/80, **kterým osvobodilo od daně ze mzdy odměny vyplácené sčítacím orgánům za práce při sčítání lidu, domů a bytů, které bude prováděno k 1. 11. 1980.**

Výnos byl zveřejněn ve Finančním zpravodaji a lze do něj nahlédnout u všech finančních správ.

Federální ministerstvo paliv a energetiky

vydalo v dohodě s ústředním výborem Odborového svazu pracovníků hornictví a energetiky a po projednání s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí a Ústřední radou odborů **směrnici** ze dne 31. května 1979 **č. 7/79 o postupu organizací při uplatňování změny poměrů podle § 202 odst. 1 zákoníku práce.**

Touto směrnicí se upravuje jednotný postup organizací resortu paliv a energetiky při uplatňování změny poměrů podle § 202 odst. 1 zákoníku práce u poskytované náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti podle § 195 zákoníku práce pracovníkům postiženým na zdraví pracovním úrazem nebo nemocí z povolání.

Směrnice nabyla účinnosti dnem vydání a postupuje se podle ní od 1. června 1979; je uveřejněna ve Zpravodaji federálního ministerstva paliv a energetiky č. 2, ročník 1979 a lze do ní nahlédnout na generálních ředitelstvích koncernů a v ostatních organizacích přímo řízených federálním ministerstvem paliv a energetiky.

Ministr vnitra Československé socialistické republiky

vydal **rozkaz č. 13/1980** ze dne 14. května 1980, **kterým zrušil bod 3 části I.** Rozkazu ministra vnitra Československé socialistické republiky č. 17/1977 — **Úprava odměňování pracovníků Stavební výroby federálního ministerstva vnitra** (reg. v částce 20/1977 Sb.), **dotýkající se odměňování odsouzených osob.**

Při odměňování odsouzených osob se nadále bude postupovat podle bodu 1 a 2 části I. citovaného rozkazu.

Do rozkazu, který nabyl účinnosti dne 14. května 1980 lze nahlédnout ve federálním ministerstvu vnitra.

Hlavní arbitr Československé socialistické republiky

vydal podle § 19 odst. 2 zákona č. 121/1962 Sb., o hospodářské arbitráži (úplné znění č. 38/1971 Sb.) pod čj. HA 170/80 ze dne 4. 8. 1980 **opatření, jímž určil Krajskou státní arbitráž v Bratislavě jako místně příslušnou k projednávání a rozhodování sporů proti všem organizacím se sídlem na území hlavního města SSR Bratislavy, pokud jejich působnost je omezena jen na Západoslovenský kraj.**

Uvedené opatření nabylo účinnosti dnem 1. 10. 1980.

Do opatření lze nahlédnout u všech orgánů hospodářské arbitráže.

Předseda Státní banky československé

vydal podle § 43 odst. 2 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí a ústředním výborem Odborového svazu pracovníků státních orgánů, peněžnictví a zahraničního obchodu **směrnice** ze dne 18. července 1980 **č. R-26/1980, jimiž se mění směrnice** předsedy Státní banky československé ze dne 2. prosince 1977 č. R-18/1977 **o úpravě odměňování pracovníků dělnických povolání ve Státní bance československé** (dále jen „směrnice").

Směrnicemi se na pracovníky dělnických povolání ve Státní bance československé, odměňované podle směrnic předsedy Státní banky československé ze dne 2. prosince 1977 č. R-18/1977 o úpravě odměňování pracovníků dělnických povolání ve Státní bance československé, registrované v částce 29/1977 Sb., recipuje výnos federálního ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. března 1980 čj. 315-109/80-7313, kterým se mění a doplňuje výnos tohoto ministerstva ze dne 24. září 1977 čj. II/5-1394/77-7313 o odměňování pracovníků dělnických povolání v orgánech státní správy a některých dalších organizací.

Směrnice nabyly účinnosti dnem 1. srpna 1980 a jsou k nahlédnutí ve všech organizačních jednotkách Státní banky československé.

Ministerstvo financí České socialistické republiky

vydalo na základě zmocnění v § 10 zákona č. 105/1951 Sb., o správních poplatcích, ve znění zákonného opatření předsednictva Národního shromáždění č. 138/1960 Sb., **výnos** čj. 153/15 282/1980 ze dne 11. července 1980, **kterým osvobozuje od správního poplatku úřední potvrzení vydávaná národními výbory občanům o podání žádosti o uzavření manželství, které jsou povinni občané předkládat při zakoupení snubních prstenů.**

Tento výnos čj. 153/15 282/1980 nabyl účinnosti dnem 1. srpna 1980 a je uveřejněn ve Finančním zpravodaji č. 8 r. 1980 a lze do něj nahlédnout u všech finančních odborů krajských národních výborů, finančního odboru Národního výboru hl. města Prahy a na ministerstvu financí ČSR.

Ministerstvo kultury České socialistické republiky

vydalo v dohodě se zúčastněnými ústředními orgány státní správy a Severočeským krajským národním výborem v Ústí nad Labem **výnos** ze dne 28. července 1980 čj. 13 602/80-VI/1, **kterým se prohlašuje historické jádro města Úštěku za památkovou rezervaci.**

Výnos je uveřejněn ve Věstníku ministerstva školství a ministerstva kultury ČSR a nabyl účinnosti dnem 1. října 1980.

Do výnosu, který obsahuje plán památkové rezervace v Úštěku, je možno nahlédnout na ministerstvu kultury ČSR, u Severočeského krajského národního výboru v Ústí nad Labem, u Okresního národního výboru v Litoměřicích, u Městského národního výboru v Úštěku, u Státního ústavu památkové péče a ochrany přírody v Praze a u Krajského střediska státní památkové péče a ochrany přírody v Ústí nad Labem.

Ministerstvo kultury České socialistické republiky

vydalo v dohodě se zúčastněnými ústředními orgány státní správy a Východočeským krajským národním výborem v Hradci Králové **výnos** ze dne 29. července 1980 čj. 13 603/80-VI/1, **kterým se historické jádro města Moravské Třebové prohlašuje za památkovou rezervaci.**

Výnos je uveřejněn ve Věstníku ministerstva školství a ministerstva kultury ČSR a nabyl účinnosti dnem 1. října 1980.

Do výnosu, který také obsahuje plán památkové rezervace v Moravské Třebové, je možno nahlédnout na ministerstvu kultury ČSR, u Východočeského krajského národního výboru v Hradci Králové, u Okresního národního výboru ve Svitavách, u Městského národního výboru v Moravské Třebové, u Státního ústavu památkové péče a ochrany přírody v Praze a u Krajského střediska státní památkové péče a ochrany přírody v Pardubicích.

Ministerstvo zdravotnictví České socialistické republiky — hlavní hygienik České socialistické republiky

vydal podle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, **směrnice, jimiž se stanoví způsob měření a hodnocení vibrací** (čj. HEM-344.3-2. 7. 1979 ze dne 14. srpna 1980).

Směrnice stanoví způsob měření a hodnocení mechanického kmitání, chvění a opakujících se mechanických otřesů, jejichž energie spadá převážně do sledované kmitočtové oblasti za účelem posouzení jejich účinku na člověka.

Směrnice nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1981.

Směrnice jsou uveřejněny ve sbírce Hygienické předpisy pod poř. č. 53, svazek 46/1980 a lze je koupit v prodejně Kniha, n. p. v Praze 2 — Nové Město, Lípová 6. Do směrnic lze nehlédnout u okresních a krajských hygieniků.

Ministerstvo zdravotnictví České socialistické republiky — hlavní hygienik České socialistické republiky

vydal podle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, **směrnice o hygienických zásadách pro práce s chemickými karcinogeny** (čj. HEM-343.4-21. 6. 79 ze dne 19. srpna 1980).

Směrnice stanoví základní hygienické požadavky na ochranu zdraví pro práce s chemickými látkami, které způsobují nebo mohou způsobit onemocnění rakovinou jako nemocí z povolání u pracovníků vystavených jejich působení.

Směrnice nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1981.

Směrnice jsou uveřejněny ve sbírce Hygienické předpisy pod poř. č. 56, svazek 49/1980 a lze je koupit v prodejně n. p. Kniha v Praze 2 — Nové Město, Lípová 6. Do směrnic lze nahlédnout u okresních a krajských hygieniků.

Ministerstvo zdravotnictví České socialistické republiky — hlavní hygienik České socialistické republiky

vydal podle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, **směrnice o hygienických požadavcích na stánkový prodej poživatin** (čj. HEM-351.5-13. 11. 79 ze dne 19. srpna 1980).

Směrnice stanoví hygienické požadavky na prodej poživatin a poskytování stravování a občerstvení v zařízeních určených ke stánkovému, pojízdnému a přenosnému prodeji poživatin.

Směrnice nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1981.

Směrnicemi se zrušují zatímní směrnice č. 8/1954 sb. Hygienické předpisy, pro hygienické a protiepidemické požadavky při stánkovém prodeji poživatin.

Směrnice jsou uveřejněny ve sbírce Hygienické předpisy pod poř. č. 55, svazek 48/1980 a lze je koupit v prodejně Kniha, n. p. v Praze 2 — Nové Město, Lípová 6. Do směrnic lze nahlédnout u okresních a krajských hygieniků.

Český svaz spotřebních družstev

vydal podle § 43 odst. 2 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí, ministerstvem práce a sociálních věcí České socialistické republiky a českým výborem Odborového svazu pracovníků obchodu **směrnice, kterými se mění a doplňují směrnice č. 8/1976 Věstníku ČSSD o odměňování technickohospodářských pracovníků v organizacích spotřebního družstevnictví ve znění pozdějších předpisů** (Směrnice č. 8/1976 Věstníku ČSSD i předpisy je doplňující a měnící byly oznámeny v částce 20/1980 Sb.).

Směrnicemi se mění příloha č. 1 (Kvalifikační katalog technickohospodářských funkcí a pracovních činností v organizacích spotřebního družstevnictví) v části I. — nomeklatura technickohospodářských funkcí, v části II. — členění organizací a organizačních jednotek do velikostních skupin (kategorií) a v části III. — pracovní charakteristiky funkcí a pracovních činností technickohospodářských pracovníků; současně se mění i příloha č. 2 v části „Přehled současných a dřívějších hlavních typů škol a kursů pro hodnocení získaného vzdělávání", a to u oddílu III část A.

Směrnice nabyly účinnosti dnem 1. září 1980, byly publikovány pod poř. č. 11 ve Věstníku ČSSD č. 6/1980. Lze do nich nahlédnout u Českého svazu spotřebních družstev a u všech organizací spotřebního družstevnictví ČSR.

Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej socialistickej republiky — hlavný hygienik Slovenskej socialistickej republiky

vydal podľa § 71 ods. 2 zákona č. 20/1966 Zb. o starostlivosti o zdravie ľudu **úpravu** z 15. apríla 1980 č. Z-630/1980-B/3-05 **o hygienických požiadavkách na zotavovacie akcie pre deti a dorast.**

Úprava určuje hygienické požiadavky pri spoločnom pobyte detí a dorastu v pionierskych táboroch, prímestskej rekreácii a v školách v prírode. Súčasne určuje povinnosti prevádzateľov jednotlivých zotavovacích akcií, orgánov hygienickej služby a zdravotníckych zariadení.

Zrušujú sa smernice č. 22/1959 Hygienických predpisov (zv. 18) o zabezpečení zdravotnej starostlivosti pri letných zotavovacích akciách pre deti a dorast (registrované v čiastke 11/1960 Zb.).

Úprava je uverejnená pod č. 4/1980 Vestníka MZ SSR a možno do nej nazrieť na Ministerstve zdravotníctva SSR, odboroch zdravotníctva KNV a ONV a na ústavoch národného zdravia.

Slovenský banský úrad

vydal podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona Slovenskej národnej rady č. 42/1972 Zb. o organizácii a o rozšírení dozoru štátnej banskej správy **úpravu** č. 2450/1980 z 26. júna 1980 **o povolení používať skúšačku kondenzátorových roznetníc ZRKA-1.**

Úpravou Slovenský banský úrad určil, ktorú ďalšiu pomôcku možno používať pri trhacích prácach a za akých podmienok.

Úprava nadobudla účinnosť 1. septembrom 1980. Rozoslala sa všetkým obvodným banským úradom a odborom výstavby a územného plánovania krajských a okresných národných výborov; možno do nej nazrieť na týchto orgánoch.

OZNÁMENÍ O UZAVŘENÍ MEZINÁRODNÍCH SMLUV

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 27. června 1980 byl v Praze podepsán Protokol určující podmínky vysílání a pobytu československých expertů v Alžírské demokratické a lidové republice v rámci Dohody o vědeckotechnické spolupráci mezi Československou socialistickou republikou a Alžírskou demokratickou a lidovou republikou, podepsané v Alžíru dne 19. prosince 1963. Protokol vstoupil podle svého článku 20 v platnost dnem 1. července 1980.

Vydavatel: Federální statistický úřad — **Redakce:** 118 16 Praha 1 - Malá Strana, Tržiště 9, telefon 53 38 41 až 49 — **Administrace:** Statistické a evidenční vydavatelství tiskopisů, n. p., 118 16 Praha 1 - Malá Strana, Tržiště 9, telefon 53 38 41 až 49 — Vychází podle potřeby — Roční předplatné je stanoveno za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku podle výměru ČCÚ č. 1646/22/71 a SCÚ č. 700 C/71 MC ze dne 22. 10. 1971 — **Roční předplatné činí 68,— Kčs** a vybírá se v I. čtvrtletí — Zrušení odběru se uznává jen ke konci každého kalendářního čtvrtletí, nejpozději do 10 dnů před stanoveným datem — Frankované reklamace se uznávají jen dojdou-li do 15 dnů po vydání reklamované částky — **Účet pro předplatné:** SBČs Praha 1 — účet č. 10-0328-1 — Novinová sazba povolena poštou Praha 07, číslo 313 348 Be 55 — **Tiskne:** Státní tiskárna, n. p., závod 1, Praha 1 - Malá Strana, Karmelitská 6.
Dohlédací pošta — Praha 07